



EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Strasbourg, 2016.10.25.
COM(2016) 683 final

2016/0336 (CNS)

Javaslat

A TANÁCS IRÁNYELVE

a közös összevont társaságiadó-alapról (KÖTA)

{ SWD(2016) 341 final }

{ SWD(2016) 342 final }

INDOKOLÁS

1. A JAVASLAT HÁTTERE

• A javaslat indokai és céljai

A Bizottság 2011. március 16-án javaslatot tett a közös összevont társaságiadó-alapról (KÖTA) szóló irányelvre. A javaslat, amely a Tanács előtt még függőben van, a Bizottság REFIT kezdeményezései közé tartozik, és arra irányul, hogy a vállalatok üzleti tevékenységéhez a belső piac egész területén egységes szabálycsomagot biztosítson. A 2011-es javaslat ezért lehetővé tenné, hogy a vállalatok a társasági adó szempontjából egységes piacként kezeljék az Uniót, és ezáltal megkönnyítené a határokon átnyúló tevékenységet és ösztönözné a kereskedelmet és a befektetést.

A nemzetközi közösség számára az utóbbi időben vált világossá, hogy a társasági adózásra vonatkozó jelenlegi szabályok már nem igazodnak a modern keretekhez. A társasági jövedelmet általában véve nemzeti szinten adóztatják, de a gazdasági környezet mára globalizálódott, mobilis és digitális lett. Összetettebb üzleti modellek és vállalati szerkezetek alakultak ki, ami megkönnyíti a nyereség átcsoportosítását¹. A nemzeti társaságiadó-rendszerek eltérései ráadásul az elmúlt évtized során lehetőséget adtak az agresszív adótervezés felvirágzására. Így tehát, ha a nemzeti szabályokat az üzleti tevékenységek határokon átnyúló dimenziójának figyelembevétele nélkül alkotják meg, a különálló nemzeti társaságiadó-rendszerek közötti kölcsönhatásban valószínűleg eltérések jelentkeznek. Az ilyen eltérések felvetik a kettős adóztatás vagy a kettős nem adóztatás veszélyét, és ezáltal torzítják a belső piac működését. A fenti körülmények között a tagállamoknak egyre nagyobb nehézséget okoz, hogy egyoldalú fellépéssel, hatékonyan küzdjenek az agresszív adótervezési gyakorlatok² ellen, hogy megvédjék a nemzeti adóalapot a szűküléstől és fellépjenek a nyereségátcsoportosítással szemben.

Mivel Európában ma kiemelten fontos a fenntartható növekedés és befektetés ösztönzése a tisztességes és jobban integrált piacon, a vállalati nyereség igazságos, eredményes adóztatása érdekében új keretrendszerre van szükség. Ezzel összefüggésben a KÖTA hatékony eszköznek tűnik a tekintetben, hogy a három azonos súlyozású tényezőn (munkaerő, eszközök és árbevétel) alapuló képlet segítségével oda rendelje a jövedelmet, ahol az érték képződik. Mivel ezek a tényezők oda tartoznak, ahol a vállalat megtermeli a nyereségét, jobban ellenállnak az agresszív adótervezési módszereknek, mint a nyereség felosztására általánosan használt transzferárképzési módszerek.

A KÖTA adókikerülés elleni funkciója mellett az újraindított projektnek az a vonása is megmarad, hogy a társaságiadó-rendszer ösztönzi a határokon átnyúló kereskedelmet és befektetést a belső piacon. A határokon átnyúló tevékenységet folytató vállalkozásoknak jelenleg 28 eltérő társaságiadó-rendszernek kell megfelelniük. Ez az időigényét tekintve, de gazdaságilag is megterhelő folyamat, és a vállalkozás fő irányától veszi el az energiát. Az újraindított KÖTA megtartaná a 2011-es javaslat előnyeit a tekintetben, hogy azokra a vállalatcsoportokra, amelyek legalább egy tagállamban adóalanyisággal rendelkeznek, egyetlen adóalap-számítási szabályrendszer vonatkozzon az Európai Unióban (EU), és ezáltal egy adóhatóság joghatálya alá tartozzanak („egyablakos ügyintézés”). A határokon átnyúló

¹ A bizottsági szolgálati munkadokumentum ([SWD\(2015\) 121 final](#)) részletes áttekintést ad a történeti háttérrel, az aktuális kérdésekről és a multinacionális profit adózásában rejlő kihívásokról.

² „Az agresszív adótervezés az adófizetési kötelezettség csökkentése céljából az adórendszer jogi alakíságaiból fakadó előnyöket, illetve a két vagy több adórendszer közötti eltéréseket használja ki” (A Bizottság 2012. december 6-i ajánlása az agresszív adótervezésről, [C\(2012\)8806 final](#)).

veszteség esetén biztosított adókedvezmény automatikus következménye lenne a konszolidációnak, és a transzferárképzési szabályok nem lennének érvényesek a csoporton belül, mivel a csoport egészére számított bevételek elosztása a felosztási képlettel történne.

A 2011-es javaslatához képest az a különbség, hogy az újraindított kezdeményezés kötelező szabályokat állapítana meg a bizonyos méretet meghaladó csoportokra, hogy növelje a rendszer ellenálló képességét az agresszív adótervezési módszerekkel szemben. Mindezek fényében az is fontos lenne, hogy a szabályok olyan gazdálkodó szervezetek számára is választhatóak legyenek, akik az Unióban a társasági adó hatálya alá tartoznak, de nem felelnek meg azoknak a kritériumoknak, amelyek alapján a közös keret vonatkozna rájuk.

A KÖTA felé vezető út

A Tanács keretében 2011 óta folyó tárgyalások megmutatták, hogy a KÖTA-javaslatot – lévén kifejezetten nagyra törő projekt – egészében valószínűleg nem lehet elfogadni, csak szakaszosan. A különféle elemek ezért (különösen az adókonszolidáció) bonyolult vitafolyamatot indítottak el, és akadályozhatják az előrehaladást a rendszer más alapvető elemei terén. Az előrehaladás ilyenfajta késleltetésének megkerülése érdekében a Bizottság 2015. júniusi cselekvési tervében fokozatosságot javasolt a KÖTA tekintetében. Ennek megfelelően azt javasolta, hogy a konszolidációs munkát halasszák el addig, amíg megállapodás nem születik a közös alapra, azaz a közös társaságiadó-alapra vonatkozó kötelező szabálycsomagról. Ez mindazonáltal nem változtat azon a tényen, hogy a Bizottság egyidejűleg és egy kezdeményezés keretében két javaslatot fog benyújtani, a közös társaságiadó-alapra és a KÖTA-ra vonatkozóan. A KÖTA-ról szóló, a Tanács előtt függőben lévő 2011-es javaslat akkor lesz visszavonva, amikor a Bizottság elfogadja az új javaslatokat. Ezzel kapcsolatban alapvető fontosságú, hogy az adókonszolidáció továbbra is alapvető eleme maradjon a KÖTA-kezdeményezésnek, mivel az Unióban működő vállalatok előtt álló főbb adózási akadályokat a leghatékonyabban egy konszolidált csoport keretei között lehet kezelni.

Ez az irányelvjavaslat a szakaszos megközelítés úgynevezett második lépésével foglalkozik, azaz a közös adóalap összetevőiről szóló politikai megállapodás elérését követő szakasszal. Amíg nem születik megállapodás, a KÖTA-javaslat függőben marad, és a Tanács vizsgálja. A KÖTA megállapítja a csoporttagság feltételeit, meghatározza a csoportok lehetséges társasági formáit és tartalmazza a konszolidáció jogi alakításaira vonatkozó szabályokat. A szöveg azon túlmenően, hogy rendelkezik a csoportba történő belépéskor és a csoportból történő kilépéskor szükséges kiigazításokról, foglalkozik a vállalati átszervezéssel, hangsúlyt helyezve a határokon átnyúló csoportok sajátosságaira, pontosabban a veszteségek és a nem realizált tőkenyeresség kezelésére. A csoportok és más gazdálkodó szervezetek közötti ügyletekre vonatkozó rendelkezéseket is tartalmazza, amelyek elsősorban a forrásadó és a kettős adóztatás tekintetében nyújtott kedvezmény kezelésével kapcsolatosak. A javaslat egyik alapeleme a felosztási képlet, azaz a vállalatcsoport összevont adóalapjának az arra jogosult tagállamok közötti felosztására használt súlyozási mechanizmus. Míg a közös adóalapra vonatkozó szabályok értelmében a vállalkozások elvben továbbra is alkalmazhatják az adókötelezettségük kezelésére vonatkozó nemzeti szabályaikat, a KÖTA szükségessé tenné egy külön igazgatási keretrendszert a határokon átnyúló tevékenységű csoportok struktúrájának beillesztése érdekében.

• Összhang a szabályozási terület jelenlegi rendelkezéseivel

A KÖTA-javaslat újraindítása a központi témája a Bizottság cselekvési tervének, azaz méltányos és hatékony társaságiadó-rendszer az EU-ban című közleményének, amelyet 2015.

június 17-én fogadott el. A cselekvési terv 5 fő cselekvési területet jelölt meg³. A közlemény megvizsgálja az Unióban érvényben lévő társaságiadó-politikákat, és egy olyan uniós társaságiadó-rendszer megteremtését tűzi ki célul, amelyben az üzleti nyereséget abban a joghatóságban adóztatnák, ahol az érték keletkezik. A KÖTA-t átfogó kezdeményezésként mutatja be, amely rendkívül hatékony eszköz lehet a méltányosabb és hatékonyabb adózás céljának megvalósítására.

A KÖTA-ra vonatkozó, újraindított javaslat emellett további szabályokat is tartalmazna az OECD adóalap-erózióról és nyereségátcsoportosításról (BEPS) szóló kezdeményezésének néhány fő területe kezelésére. Ezek az elemek mára minimumszabályok formájában beépültek a közelmúltban elfogadott 2016/1164/EU tanácsi irányelvbe⁴ (más néven az adókikerülés elleni irányelvbe (ATAD)). Valójában arra lehet számítani, hogy a KÖTA magában foglalja az ATAD adókikerülés elleni elemeit, de új jogi kontextusba helyezve. A normáknak be kellene épülniük az EU egészére vonatkozó közös társaságiadó-rendszerbe, és minimumszabályok helyett abszolút szabályokat kellene megállapítaniuk.

A KÖTA újraindítására irányuló jelenlegi kezdeményezés kiemelt helyen szerepel a méltányosabb adózás területén tervezett bizottsági projektek között. A tervek szerint ugyanazon a napon fogják bemutatni a nyilvánosságnak, mint a harmadik országokat érintő, hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszerekről szóló irányelvjavaslatot (amely módosítja az ATAD-ot) és a vitarendezésről szóló irányelvet. A javaslat emellett több, a közelmúltban elfogadott adóügyi projektet is alapul vesz; az ATAD-on kívül idetartoznak az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv (PSD) átdolgozásai (2014 és 2015) és a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló átdolgozott irányelvjavaslat (IRD) (2011). A PSD-kezdeményezés és az IRD-vel kapcsolatban tárgyalt módosítások némelyike tükrözi azokat az aktuális politikai prioritásokat, miszerint az uniós adójogszabályokat meg kell erősíteni az agresszív adótervezési módszerekkel szemben.

- **Összhang az Unió egyéb szakpolitikáival**

A KÖTA a Bizottság méltányosabb adózásra irányuló kezdeményezéseinek körébe tartozik, és hozzájárulna azoknak az akadályoknak a megszüntetéséhez, amelyek a belső piac rendes működését gátló torzulásokat idéznek elő. Ezt feltételezve nagyban kiegészítené a társasági jog körébe tartozó, uniós szintű jogszabályokat, és nagyjából illeszkedne az olyan projektekhez, mint a tőkepiaci unió, illetve számos más kezdeményezés az adózás átláthatósága, az információcsere és a pénzmosás elleni fellépés területén.

2. JOGALAP, SZUBSZIDIARITÁS ÉS ARÁNYOSSÁG

- **Jogalap**

Ez a javaslat az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 115. cikkének hatálya alá tartozik. Ennek szövege kimondja, hogy a cikk hatálya alá eső közelítési intézkedések közvetlenül érintik a belső piac megteremtését vagy működését.

A KÖTA-kezdeményezés újraindításának célja, hogy megkönnyítse az EU-n belüli vállalkozást azáltal, hogy az adózókra a társaságiadó-jogszabályok egyetlen szabálykönyve vonatkozna a belső piac egész területén, egyúttal a rendszert is szilárdabbá és ellenállóbbá tenné az agresszív

³ A Bizottság 2015. június 17-i közleménye az Európai Parlament és a Tanács részére (COM(2015) 302 final): Méltányos és hatékony társaságiadó-rendszer az Európai Unióban: 5 fő cselekvési terület.

⁴ A Tanács (EU) 2016/1164 irányelve (2016. július 12.) a belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok elleni szabályok megállapításáról (HL L 193., 2016.7.19., 1–14. o.).

adótervezési módszerekkel szemben. Mindkét cél döntő mértékben és közvetlenül érinti a belső piacot, pontosan amiatt, mert a működésében fellépő torzulásokat hivatottak megszüntetni.

- **Szubszidiaritás (nem kizárólagos hatáskör esetén)**

Ez a kezdeményezés összhangban áll a szubszidiaritás elvével.

Bár a problémáknak és a cselekvésre ösztönző okoknak különálló forrásaik vannak, mint azt az előző szakaszokban kifejtettük, úgy tűnik, hogy a káros hatásait viszont csak közös megoldással lehet hatékonyan kezelni: azaz az Unióban működő társaságiadó-rendszerek közelítése mérsékelné a piac torzulásait azáltal, hogy tisztességesebb és koherensebb adózási környezetet teremtene a vállalkozások működéséhez. Nyilvánvaló, hogy e célkitűzés megvalósulásához az intézkedéseket nem tehetik meg a tagállamok külön-külön, összehangolás nélkül, hanem uniós szintű fellépés szükséges. Az egyes tagállamok által egyénileg megtervezett és végrehajtott kezdeményezések csak konzerválnák vagy akár súlyosbítanák is a jelenlegi helyzetet, mivel az adózók továbbra is 28 eltérő és esetenként egymásnak ellentmondó adórendszer illetékességébe tartoznának.

A KÖTA tervezett újraindításának célja, hogy reagáljon a belső piac nagyobb növekedés és munkahelyteremtés iránti igényére, és fellépjen az agresszív adótervezési módszerek ellen. Mindezek a célkitűzések alapvetően az egyes tagállamokon túlmutató problémákat próbálnak kezelni, ezért lényegükénél fogva közös megközelítést tesznek szükségessé. Ennek fényében bármely intézkedés csak úgy lehet eredményes, ha a szabályokat az egész belső piacon egységesen lehet alkalmazni. Ha nem, a társasági adózás területe továbbra is széttagolt marad, ami teret ad az adóügyi akadályok és a tisztességtelen adóverseny további virágzásának.

Ráadásul az adókikerülési gyakorlatok manapság mindenekelőtt határokon átnyúló közegben jelennek meg. Éppen a különböző adórendszerek közötti kölcsönhatás az, ami lehetőséget teremt a visszaélésre, vagy megkönnyíti a nemzeti társaságiadó-szabályok közötti kölcsönhatás eltéréseinek kihasználását. Emellett az a tény, hogy az EU egy nagymértékben integrált belső piac, fokozott határokon átnyúló aktivitást feltételez, ami nyomatékossítja az összehangolt megoldások jelentőségét.

Figyelembe véve a tervezett újraindítás nagyságrendjét és hatásait, a célkitűzéseit – hogy mérsékelje a jelenlegi 28 nemzeti adórendszer kölcsönhatása miatt kialakult piaci torzulásokat, és kedvezőbb feltételeket teremtsen a határokon átnyúló befektetéshez az egységes piacon – uniós szinten jobban el lehetne érni.

A KÖTA-rendszer legtöbb fő vonásával csak kollektív fellépés útján lehet foglalkozni. A gazdálkodó szervezetek vagy kifizetések jogi minősítésének kettős adóztatáshoz vagy kettős nem adóztatáshoz vezető különbségei például megszűnnének a közös társaságiadó-szabályokat alkalmazó vállalatok közötti viszonyokban. A tagállamok önálló intézkedései legjobb esetben is csak kétoldalúan oldanák meg ezeket a kérdéseket. A határokon átnyúló veszteség esetén biztosított adókedvezmény definíció szerint akkor működhetne a leghatékonyabban, ha minden tagállam részt venne ennek megadásában, még ha második legjobb lehetőségként a kétoldalú megközelítést sem szabad kizárni. Ráadásul a vállalatcsoportok adómentes átszervezése, a vállalaton belüli komplex transzferárképzés megszüntetése, valamint a bevételeknek a vállalatcsoport szintjén alkalmazott képlettel történő felosztása határokon átnyúló háttérre támaszkodik, és csak közös szabályozás keretében kezelhető.

- **Arányosság**

A tervezett intézkedések alkalmasak és szükségesek a kívánt cél eléréséhez. Nem mutatnak túl a társaságiadó-alap harmonizálásán, ami az előfeltétele a belső piacot torzító, felismert akadályok visszaszorításának. Az újraindított KÖTA nem korlátozza a tagállamok szuverenitását a tekintetben, hogy meghatározzák a költségvetési politikai céljaik eléréséhez szükséges adóbevételek kívánt összegét. Ebből a szempontból nem érinti a tagállamok ahhoz való jogát, hogy maguk döntsenek a saját társasági adójuk mértékéről.

Bár a Bizottság következetesen támogatta a nemzeti adózási gyakorlatok összehangolásának igényét, nyilvánvaló, hogy az összehangolás önmagában nem lenne elegendő a belső piac adóval összefüggő torzulásainak megszüntetéséhez. A tapasztalatok azt mutatják, hogy az összehangolás lassú folyamat, és az eddigi gyakorlatokkal szerény eredményeket sikerült elérni. Az adók összehangolása ráadásul jellemzően csak egyes konkrét, célzott kérdésekkel foglalkozik, és nem oldja meg a vállalatok által a belső piacon tapasztalt problémák széles körét, amelyek holisztikus megoldást igényelnek.

A tervek szerint az újraindított KÖTA kötelező hatályának úgy húznák meg a határait, hogy csak az adózók szükséges kategóriáira, azaz egy meghatározott méret feletti vállalatcsoportokra vonatkozzon. Ennek az az oka, hogy a nagy bevételű csoportok jellemzően elegendő erőforrással rendelkeznek ahhoz, hogy agresszív adótervezési stratégiákban tudjanak részt venni.

Ebből következik, hogy a tervezett szabályok nem lépnék túl azt a mértéket, ami a belső piac jobb működése érdekében a Szerződés célkitűzéseinek eléréséhez szükséges.

- **A jogi aktus típusának megválasztása**

A belső piac korábban megnevezett torzulásait csak kötelező jogi szabályokkal és közös jogalkotási keret révén lehet kezelni. A puha jog kockázatos alternatíva lenne, mivel a tagállamok úgy dönthetnének, hogy egyáltalán nem hajtják végre, vagy rendszertelen megközelítéshez vezethetne. Az ilyen kimenetel kifejezetten nem kívánatos. Azzal a veszéllyel járna, hogy jogi bizonytalanságot teremt az adózók számára, és veszélybe sodorná az összehangolt, koherens társaságiadó-rendszerre vonatkozó célkitűzéseket a belső piacon. Emellett, mivel a közös adóalap kiépítése várhatóan hatással lenne a nemzeti költségvetésre, különösen a felosztási képlet révén, döntő fontosságú, hogy az összetételét meghatározó szabályokat következetesen és eredményesen alkalmazzák. Ezt kötelező jogszabályokkal sokkal nagyobb valószínűséggel lehet elérni.

Az EUMSZ 115. cikke alapján *„a Tanács ... egyhangúlag irányelveket fogad el a tagállamok olyan törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek közelítésére, amelyek közvetlenül érintik a belső piac megteremtését vagy működését.”* A Szerződés ezért előírja, hogy a közvetlen adózásban a jogalkotás kizárólag irányelvek formájában történjen. Az EUMSZ 288. cikke szerint az irányelv az elérendő célokat illetően minden címzett tagállamra kötelező, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja. Ebben a szellemben az irányelvnek általános jellegűnek kell maradnia, mivel a jogi alakiságokról és az apró részletekről a tagállamoknak kellene döntenie.

3. AZ ÉRDEKELT FELEKKEL FOLYTATOTT KONZULTÁCIÓK ÉS A HATÁSVIZSGÁLATOK EREDMÉNYEI

- **Konzultációk az érdekelt felekkel**

A Bizottság nyilvános konzultációt szervezett, hogy az összes érdekelt felet bevonja a folyamatba, és lehetőséget adjon arra, hogy hozzászóljanak a KÖTA újraindításához. A konzultációs folyamathoz 175 résztvevő szolt hozzá. A válaszok legnagyobb része bejegyzett egyesületektől érkezett (37%), utánuk következtek az önálló vállalatok (32%), többségében kkv-k; ez nyomatékositja a kisebb vállalatok érdekeltségét a javaslatban.

A válaszadók típusától függően megoszlottak a vélemények a tekintetben, hogy a KÖTA lenne-e a megfelelő eszköz a nyereségátcsoportosítás kezelésére és az adminisztratív terhek csökkentésére. Miközben a javaslatot összességében pozitívan értékelték, az NGO-k és állami szervek nagyobb hangsúlyt helyeztek arra, hogyan hat a KÖTA az adótervezési tevékenységekre. A vállalkozások inkább a megfelelési költségek csökkenését és a vállalkozáshoz kedvező befektetési környezet megteremtését hangsúlyozták. Kiemelték ugyanakkor annak a veszélyét is, hogy magasabb adminisztratív költségek merülnek fel, ha az adókikerülés elleni szabályok uralják a rendszert.

A nyilvános konzultáción kapott hozzászólások a hatásvizsgálatban is tükröződnek: erre több részben és egy külön mellékletben is hivatkozunk.

- **Szakértői vélemények beszerzése és felhasználása**

A hatásvizsgálat három tanulmány eredményeit tartalmazza.

1. Az Európai Bizottság Közös Kutatóközpontja által készített CORTAX-tanulmány. A CORTAX modell egy általános egyensúlyi modell azzal a céllal, hogy különféle adatforrásokból származó részletes adatok felhasználásával értékelje a 28 uniós ország társaságiadó-reformjainak hatását.

2. Az Európai Gazdaságkutató Központ (ZEW) tanulmánya a tartozás tőkével szembeni előnyét kezelő adóreformok hatásairól a tőkeköltségekre és a tényleges adókulcsokra. A tanulmány középpontjában az áll, hogy az EU 28 tagállamának adórendszerei milyen mértékben kedveznek a vállalati tartozásnak, és azt elemzi, hogy a különféle reformlehetőségek elvben képesek-e kezelni a tartozás előnyben részesítését és ösztönözni a beruházást.

3. Az Európai Gazdaságkutató Központ (ZEW) tanulmánya az adótervezés hatásairól a tényleges adókulcsokra. A tanulmány átlagos és alacsony tényleges adókulcsokat vezet le, amelyek magukban rejtik annak a lehetőségét, hogy a multinacionális vállalatok kifinomult adótervezési stratégiákat alkalmazzanak.

- **Hatásvizsgálat**

A mérlegelt lehetőségek közül a legfontosabb politikai választási lehetőségnek a közös összevont társaságiadó-alapról szóló javaslat bizonyult. Az egyik döntő kérdés az ilyen adóalap hatályával kapcsolatos, azaz hogy kikre vonatkozna. Fő választási lehetőségként azt kellett mérlegelni, hogy a KÖTA valamennyi cégre nézve kötelező legyen-e, vagy csak a cégek egy csoportjára. Több lehetőséget is megvizsgáltak annak kezelésére, hogy a jelenlegi adórendszerekből eredően a vállalatok inkább az eladósodást választják. Alapvetően két intézkedésből lehet választani: engedélyezni mind a hitelből, mind a saját tőkéből való finanszírozás költségeinek levonhatóságát, vagy kizárni mindkettőt. A K+F ösztönzőkkel

kapcsolatban a központi elképzelések a K+F beruházások ráfordításai utáni, változó mértékben nagyvonalú adókedvezményt vizsgálták.

A különböző választási lehetőségek mérlegelése során kialakult egy előnyben részesített megoldás: a nagyvállalatokra nézve kötelező KÖTA, egy növekedési és beruházási kedvezménnyel és a K+F ráfordítások után járó kedvezménnyel együtt. A növekedési és beruházási kedvezmény lehetőséget ad a hitelből és saját tőkéből történő finanszírozás költségeinek leírására, korlátok között, hogy el lehessen kerülni a visszaélést és az adótervezést. A K+F ráfordítások után járó kedvezmény a tervek szerint legalább fenntartaná a meglévő K+F adókedvezmények szintjét. Az elemzés azt mutatja, hogy a KÖTA egyértelműen előnyösebb annál az alternatívánál, amelyik a fellépés hiányát jelentené.

Az előnyben részesített megoldás végrehajtása várhatóan növelné az adórendszerek igazságosságát és megteremtené az esélyegyenlőséget azáltal, hogy ténylegesen megszüntetné az agresszív adótervezés ösztönzőit az EU-ban. Ennek köszönhetően könnyebb lenne biztosítani, hogy a vállalatok megfizessék az adóteherből rájuk eső részt, és javulna az adófizetői morál. Emellett az EU-ban ténylegesen meg lehetne szüntetni a határokon átnyúló adózási akadályokat is. A növekedési és beruházási kedvezmény mellett csökkennének a torzulások a vállalatok finanszírozási döntéseiben, mivel a saját tőkéből és a hitelből való finanszírozás hasonló megítélés alá esne. A K+F-et ösztönző adókedvezmények nemcsak megmaradnának, hanem növekednének és egységesebbek is lennének.

A javaslat várható gazdasági haszna pozitív. A közös összevont adóalap a növekedési és beruházási kedvezménnyel együtt 3,4 %-os, illetve 0,6 %-os növekedést hozna a beruházásban és a foglalkoztatásban. A növekedés összességében akár 1,2 %-kal emelkedne. A megfelelési költségek várhatóan csökkennének (a megfelelésre fordított idő 10 %-kal, a megfelelés költségei 2,5 %-kal). A leányvállalatok létrehozásának költsége 67 %-kal csökkenne, ami megkönnyítené a vállalatok (köztük a kkv-k) külföldi terjeszkedését.

Az előnyben részesített alternatívának nincsenek érdemi környezeti hatásai. A társadalmi hatások köre ugyancsak korlátozott.

• **Célravezető szabályozás és egyszerűsítés**

A vállalkozások számára nagy terhet jelentenek az adómegfelelési költségek, így ezek csökkenése komoly előny lenne a KÖTA végrehajtásában. A becsült megfelelési költségek a nagyvállalatok esetében a befizetett adó nagyjából 2 %-át tennék ki, a kkv-k esetében pedig a befizetett adó 30 %-ára becsülhető az összeg. A megfelelési költségek a becslések szerint növekednének a határokon átnyúló tevékenységgel és a leányvállalatok számának bővülésével. Az adóreformok adatai azt mutatják, hogy a válság után számos társaságiadó-reformra került sor, és több intézkedés is a visszaélés elleni nemzetközi keretek megerősítésére irányult. Ennek fényében továbbra is komoly előny a megfelelési költségek csökkenése az új leányvállalatok létrehozásakor: az új leányvállalatok létrehozásának időbeli ráfordításai becslések szerint 62–67 %-kal csökkennének. Az ismétlődő költségekre összpontosítva, azaz az egyszeri átállási költségek figyelmen kívül hagyása esetén a hatásvizsgálat úgy becsülte, hogy a KÖTA bevezetése után 8 %-kal csökkenne a megfelelési tevékenységekre fordított idő. A fenti időbeli csökkenések alapján nagyjából ki lehet számolni, hogy milyen nagyságrendű lenne a KÖTA szerint keletkező teljes költségmegtakarítás. Ha a közepes méretű vállalatok 5 %-a terjeszkedik külföldön, hozzávetőlegesen 1 milliárd EUR egyszeri költségmegtakarításra lehet számítani. Ha az

összes multinacionális gazdálkodó szervezet a KÖTA-t alkalmazza, a visszatérő megfelelési költségek körülbelül 0,8 milliárd EUR-ra csökkenhetnek le.

Az adóhatóságoknak kevesebbet kell transzferárképzési ügyekkel foglalkozniuk, és csökken az ügyek száma, amennyiben egy vállalatcsoport adóügyeit főként annak a tagállamnak a hatósága kezeli, ahol az anyavállalat székhelye található. Másrészt viszont, ameddig a KÖTA nem kötelező valamennyi cégre nézve, a nemzeti hatóságoknál további megfelelési költségek merülnek fel a két párhuzamos rendszer karbantartásának szükségességéből eredően.

Az adórendszer igazságosságának arányos módon történő növelése érdekében a KÖTA esetében előnyben részesített megoldás azt javasolja, hogy csak a cégek egy csoportjára nézve legyen kötelező, a méretük alapján. A mikrovállalkozások és a kkv-k ilyenformán mentesülnek a KÖTA kötelező alkalmazása alól. A kötelező alkalmazásnak a 750 millió EUR feletti összevont forgalommal rendelkező csoportokra való korlátozása azt a célt szolgálja, hogy a vállalatcsoportoknál keletkező forgalom túlnyomó részére (kb. 64 %-ára) kiterjedjen a javaslat, ugyanakkor a tisztán belföldi működésű csoportokat lehetőleg ne foglalják bele. Ez a küszöb összhangban van az adókikerülés elleni más uniós kezdeményezésekben alkalmazott megközelítéssel. A javaslat ugyanakkor azoknak a vállalatoknak, amelyekre nézve a KÖTA alkalmazása nem kötelező, szintén felkínálja a KÖTA-rendszerbe való belépés lehetőségét. Ez maximális rugalmasságot enged a kkv-k és mikrovállalkozások számára, és lehetővé teszi, hogy részesüljenek a KÖTA előnyeiből anélkül, hogy a vállalatok ezen kategóriája számára kötelezővé tenné.

4. KÖLTSÉGVETÉSI VONZATOK

Ennek az irányelvjavaslatnak nincsenek költségvetési hatásai az Európai Unió tekintetében.

5. EGYÉB ELEMEK

- **Végrehajtási tervek, valamint a nyomon követés, az értékelés és a jelentéstétel szabályai**

A Bizottság a hatálybalépése után öt évvel felülvizsgálja az irányelv alkalmazását, és a működéséről jelentést tesz a Tanácsnak. A tagállamoknak meg kell küldeniük a Bizottságnak nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az irányelv tárgykörében fogadnak el.

- **Magyarázó dokumentumok (irányelvek esetén)**

Lásd a (18) preambulumbekendést.

- **A javaslat egyes rendelkezéseinek részletes magyarázata**

Ez a javaslat az ugyanazon csoport tagjai adóeredményeinek határokon átnyúló konszolidációját magában foglaló uniós szintű társaságiadó-rendszerrel kapcsolatos szakaszos megközelítés második lépésével foglalkozik.

- **Hatály:** A mindenki számára opcionális rendszert megállapító 2011-es javaslattól eltérően ez a javaslat kötelező lesz a bizonyos méretet meghaladó vállalatcsoportokra nézve. A méretre vonatkozó küszöbérték rögzítésének kritériuma az összevont pénzügyi kimutatást benyújtó és azon vállalatcsoport összes összevont bevételét veszi alapul, amelyhez a vállalat tartozik. A közös szabályok ezen túlmenően azon

vállalatcsoportok széles köre számára is választható lesz, amelyek nem felelnek meg a méretre vonatkozó küszöbértéknek.

- **A csoport fogalmának meghatározása:** (változatlan a 2011-es javaslatához képest) a konszolidációs (csoporttagság-) célú jogosultságot kétrészes, i. az irányítási befolyásra (a szavazati jogok több mint 50 %-ával) és ii. a tulajdonosi részesedésre (a tőke több mint 75 %-ával) vagy nyereségjogosultságra (a nyereségre jogosító jogok több mint 75 %-ával) épülő teszt alapján kell meghatározni. Az irányítási befolyásra, illetve a tulajdonosi részesedésre és a nyereségjogosultságra vonatkozó két küszöbértéknek az egész adóév során meg kell felelni, különben a társaságnak azonnal ki kell lépnie a csoportból. A csoporttagság legalább kilenc egymást követő hónapra szól.
- **Vállalati átszervezés valamint a veszteségek és a nem realizált tőkenyereség megadóztatása** (változatlan a 2011-es javaslatához képest) a tervezett keret elsősorban a veszteségnek és a nem realizált tőkenyereségnek a csoportba történő belépéskor és a csoportból történő kilépéskor való kezelését foglalja magában.

Amikor egy vállalat csoporttaggá válik, a **konszolidációt megelőző üzleti veszteséget** elhatárolják a következő időszakra, hogy beszámítható legyen a vállalat arányos részébe. Amikor a vállalat kilép a csoportból, a konszolidáció alatt felmerült veszteségek nem allokálhatók rá. Ez a javaslat a 2011-es szabály finomítását terjeszti elő: szélesebb körű átszervezések esetében, amikor egynél több vállalatnak kell kilépnie egy veszteséget termelő csoportból, küszöbértéket határoznak meg annak megállapítására, hogy a vállalatok milyen feltételek esetén nem lépnek ki a csoportból, hanem inkább a veszteség felosztására kerül sor a konszolidált vállalatcsoporton belül.

Szabályokat tartalmaz a **nem realizált tőkenyereség** kezelésére vonatkozóan, amely röviddel a csoportba történő belépést vagy a csoportból történő kilépést követően elidegenített befektetett eszközökkel kapcsolatban keletkezett. Egy adott tagállamnak (ha csoportba történő belépésről van szó) vagy a csoportnak (ha csoportból történő kilépésről van szó) jogában áll megadóztatni az alapul szolgáló tőkenyereséget, amennyiben az az adóterületén keletkezett. Továbbá a saját előállítású immateriális javakból származó tőkenyereség adóügyi megítélése személyre szabott megközelítést igényel, amely magában foglalja az érték megfelelő közelítő változó, például a kutatás-fejlesztés, a marketing- és a reklámtevékenység adott időszaki költségei alapján történő meghatározását.

- **Forrásadó:** (változatlan a 2011-es javaslatához képest) az adózók által fizetett kamatok és jogdíjak forrásadójából származó bevételt az adott adóévben alkalmazott képlet alapján kell majd felosztani. Az osztalékra kivetett forrásadó nem kerül felosztásra, mivel – ellentétben a kamatokkal és jogdíjakkal – az osztalékot adózás után fizetik ki és nem eredményez olyan korábbi levonást, amelyet a csoporthoz tartozó valamennyi vállalat viselt.
- **Az adómentesség kijátszásának megakadályozása:** (változatlan a 2011-es javaslatához képest) a részvény-elidegenítésre vonatkozó adómentes elbánását elutasítják, ha azt jogszerűtlenül kiterjesztik a részvényektől eltérő eszközök értékesítésére. Ilyen helyzet akkor áll elő, amikor csoporton belül, adóvonzatok nélkül adnak át eszközöket egy csoporttagnak, amelyet később csoporton kívülre értékesítenek. A vállalatértékesítés álcája alatt történő értékesítéskor ezek az eszközök is részesülnek a részvények elidegenítésére vonatkozó adómentességben. Hasonló elbánás biztosított azon eszközök csoporton belüli átadása esetén, amelyeket

aztán az aktuális vagy a következő adóévben csoporton kívülre értékesítenek. Ebben az esetben kiigazításra fog sor kerülni annak érdekében, hogy az eszközt úgy kezeljék, hogy az abból a tagállamból került értékesítésre, ahol az eszközt eredetileg jegyezték, azaz a csoporton belüli transzfert megelőző állapotot vegyék alapul.

- **Felosztási képlet:** (változatlan a 2011-es javaslatához képest) a képlet három azonos súlyozású tényezőt (munkaerő, eszközök és rendeltetési hely szerinti árbevétel) tartalmaz. Ez a kombináció kiegyensúlyozott megközelítést tükröz az adóköteles nyereség jogosult tagállamok közötti elosztása tekintetében. A munkaerő-tényező két részre oszlik majd, a bérköltségre és a munkavállalók számára (fele-fele arányban), az Unióban a bérszint tekintetében meglévő különbségek kimutatása és ezáltal az igazságosabb elosztás lehetővé tétele érdekében. Az eszköztényező az összes befektetett tárgyi eszközt tartalmazni fogja. Az immateriális javak és a pénzügyi eszközök nem szerepelnek a képletben mobilis jellegük miatt, továbbá, mert fennáll a rendszer megkerülésének kockázata. E tényezők és súlyozások garantálják, hogy a nyereség ott adózik, ahol ténylegesen keletkezik. Ettől eltérően egy védzáradék is beépítésre kerül, ami alapján lehetőség van a bevétel elosztásával kapcsolatos alternatív módszer alkalmazására azokban az esetekben, ahol az adóalap felosztása nem tükrözi méltányosan az üzleti tevékenység nagyságát.

Mivel a felosztási képlet általános sémájával nem lehet figyelembe venni bizonyos ágazatok sajátosságait, szabályok fognak vonatkozni egy kiigazított képletre, hogy megfeleljen az olyan ágazatok igényeihez, mint például a pénzügyi szolgáltatások és a biztosítás, az olaj- és gázszolgáltatás, valamint a szállítmányozás és a légi közlekedés.

- **Adminisztratív eljárások:** a 2011-es javaslattól eltérően a közös adminisztratív eljárási szabályok a konszolidált vállalatcsoportokra korlátozódnak. Alapelveként azon különálló adózókra, akik az első lépés alá tartozó szabályok alkalmazását választják, továbbra is a nemzeti közigazgatási rendelkezések vonatkoznak.

A vállalatcsoportok az Unióban egyetlen adóhatóság („elsődleges adóhatóság”) illetékességébe fognak tartozni (amit „egyablakos” ügyintézésnek is neveznek). Ez annak a tagállamnak az adóhatósága, ahol a csoport anyavállalata („elsődleges adózó”) adóügyi illetőséggel rendelkezik. Az auditok kezdeményezése és koordinálása az elsődleges adóhatóság feladata lesz. Auditot kezdeményezhetnek bármely olyan tagállam nemzeti hatóságai, ahol a csoporttag nyeresége adóköteles.

Annak a tagállamnak az illetékes hatósága, ahol a csoporttag illetőséggel bír, vagy ott székhellyel rendelkezik, megtámadhatja az elsődleges adóhatóságnak a csoport létrehozását közlő értesítésre vagy a módosított adómegállapításra vonatkozó döntését. E célból bírósági keresetet nyújt be az elsődleges adóhatóság tagállamában. Az adózók és az adóhatóságok között felmerülő vitás kérdésekkel az elsődleges adóhatóság tagállamának törvényei értelmében a fellebbezéseket első fokon tárgyalni illetékes közigazgatási szerv fog foglalkozni.

Javaslat

A TANÁCS IRÁNYELVE**a közös összevont társaságiadó-alapról (KÖTA)**

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 115. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Parlament véleményére⁵,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére⁶,

különleges jogalkotási eljárás keretében,

mivel:

- (1) Az Európai Unión belül határon átnyúló üzleti tevékenységet folytatni kívánó vállalatok komoly akadályokkal és piaci torzulásokkal szembesülnek a 28 különálló társaságiadó-rendszer megléte és kölcsönhatásai miatt. Idővel az adótervezési struktúrák egyre kifinomultabbak lettek, mivel különböző joghatóságokra kiterjedően alakultak ki, és a vállalatok adókötelezettségének csökkentése érdekében hatékonyan kihasználják az adórendszerek jogi alakításait vagy a két vagy több adórendszer közötti eltéréseket. Bár az említett helyzetek olyan hiányosságokra hívják fel a figyelmet, amelyek jellegüket tekintve teljesen eltérőek, mindkét esetre igaz, hogy a belső piac megfelelő működését meggátló akadályokat hoznak létre. Az említett problémák orvoslására irányuló fellépésnek ezért a piaci hiányosságok mindkét típusát kezelnie kell.
- (2) A belső piac megfelelő működésének támogatása érdekében az Unió társaságiadó-környezetét annak az elvnek megfelelően kell alakítani, hogy a vállalatok abban az (egy vagy több) joghatóságban fizessék meg az adóból méltányosan rájuk eső részt, ahol a nyereségük keletkezik. Ezért gondoskodni kell olyan mechanizmusokról, amelyek visszariasztják a vállalatokat attól, hogy az adókötelezettségük csökkentése érdekében kihasználják a nemzeti adórendszerek közötti eltéréseket. Ugyanennyire fontos, hogy a határokon átnyúló kereskedelem és vállalati beruházás megkönnyítésével ösztönözzék a növekedést és a gazdasági fejlődést a belső piacon. Ennek érdekében az Unióban egyszerre kell megszüntetni a kettős adóztatás és a kettős nem adóztatás veszélyét, amihez fel kell számolni a nemzeti társaságiadó-rendszerek kölcsönhatásában jelentkező különbségeket. A vállalatoknak ugyanakkor könnyen használható adózási és jogi keretre van szükségük a kereskedelmi tevékenységük fejlesztéséhez és az Unión belüli, határokon átnyúló terjeszkedéshez.

⁵ HL C , , o.

⁶ HL C , , o.

Ezzel összefüggésben a megkülönböztetés még megmaradt eseteit is meg kell szüntetni.

- (3) Mint a közös összevont társaságiadó-alapról (KÖTA) szóló tanácsi irányelvre irányuló 2011. március 16-i javaslat⁷ rámutatott, egy olyan társaságiadó-rendszer, amely a vállalatok társaságiadó-alapjának kiszámításához egységes piacnak tekinti az Uniót, elősegítené az Unióban illetőséggel rendelkező vállalatok határon átnyúló tevékenységét, továbbá azt, hogy a nemzetközi beruházások megvalósításának versenyképesebb helyszíne legyen. A 2011-es KÖTA-javaslat központi célkitűzése az volt, hogy megkönnyítse a vállalkozások kereskedelmi tevékenységének Unión belüli kiterjesztését. Az említett célkitűzés mellett azt is számításba kell venni, hogy az adókikerülési rendszerek elleni fellépés révén a KÖTA nagyon hatékony eszköz lehet a belső piac működésének javításában. Ennek fényében újra kell indítani a KÖTA-ra vonatkozó kezdeményezést, hogy egyenlő feltételekkel foglalkozzon egyrészt a vállalkozás ösztönzésének szempontjával, másrészt az adókikerülés elleni fellépésben betöltött szerepével. Ez a megközelítés szolgálná a legjobban a belső piac működésében megjelenő torzulások felszámolásának célját.
- (4) Mivel gyors intézkedésre van szükség, hogy biztosított legyen a belső piac megfelelő működése egyrészt azzal, hogy a kereskedelem és a beruházás számára kedvezőbb feltételeket teremtsen, másrészt viszont ellenállóbb legyen az adókikerülési módszerekkel szemben, a nagyra törő KÖTA-kezdeményezést két különálló javaslatra kell felosztani. Első szakaszban a közös társaságiadó-alapra vonatkozó szabályokról kell megállapodni, mielőtt a második szakaszban sor kerül a konszolidáció kérdésének megvitatására.
- (5) Az agresszív adótervezési struktúrák sok esetben jellemzően határokon átnyúló közegben jelennek meg, amiből következik, hogy a részt vevő vállalatcsoportok rendelkeznek egy minimális erőforrással. Ebből kiindulva, az arányosság okán a KÖTA-ra vonatkozó szabályokat csak a jelentős méretű vállalatcsoportok számára kellene kötelezővé tenni. Ennek érdekében az összevont pénzügyi kimutatást benyújtó csoportok összes összevont bevételén alapuló, méretfüggő küszöböt kell meghatározni. Továbbá annak érdekében, hogy a kezdeményezés jobban szolgálja a belső piacon folyó kereskedelem és beruházás megkönnyítésének célját, a KÖTA-ra vonatkozó szabályokat opcionálisan a méretfüggő küszöböt nem teljesítő csoportok számára is választhatóvá kell tenni.
- (6) Az összevont adózási csoporttagság célú jogosultságot kétrészes, i. az irányítási befolyásra (a szavazati jogok több mint 50 %-ával) és ii. a tulajdonosi részesedésre (a tőke több mint 75 %-ával) vagy nyereségjogosultságra (a nyereségre jogosító jogok több mint 75 %-ával) épülő teszt alapján kell meghatározni. Ez a teszt biztosítaná a csoporttagok közötti nagyfokú gazdasági integrációt. A rendszer integritásának garantálása érdekében az irányítási befolyásra és a tulajdonosi részesedésre vagy a nyereségjogosultságra vonatkozó két küszöbértéknek az egész adóév során meg kell felelni, különben a vállalatnak azonnal ki kell lépnie a csoportból. Annak megakadályozása érdekében, hogy az adóeredményeket a csoportba rövid időn belül belépő és onnan kilépő vállalatokon keresztül manipulálják, a csoporttagságnak legalább kilenc egymást követő hónapig kell tartania.

⁷

Javaslat: a Tanács irányelve a közös konszolidált társaságiadó-alapról (KKTA), 2011.10.3., COM(2011) 121 végleges/2.

- (7) A vállalati átszervezésre vonatkozó szabályoknak biztosítaniuk kell, hogy az ilyen jellegű átszervezés minimális hatással legyen a tagállamok meglévő adóztatási jogára. Így ha egy vállalat belép egy csoportba, azon tagállamokra, ahol más csoporttagok adóügyi illetőséggel rendelkeznek vagy ott található, nem hárulhatnak a vállalat által egy másik társaságiadó-rendszer szabályai – amelyek az ezen irányelvben megállapított szabályok előtt alkalmazandók voltak a vállalatra – szerint elszenvedett veszteség többletköltségei. A csoportba belépő vállalat konszolidációt megelőző üzleti veszteséget el kell határolni a következő időszakra, hogy beszámítható legyen a vállalat arányos részébe. Következésképpen a csoporttagnak a konszolidáció alatt felmerült veszteségei nem allokálhatók kizárólag a csoporttagra, hanem fel kell osztani a csoporton belül. Szélesebb körű átszervezések esetében, amikor egynél több vállalat lép ki egy veszteséget termelő csoportból, elengedhetetlen lenne küszöbértéket meghatározni annak megállapítására, hogy a vállalatok milyen feltételek esetén nem lépnének ki a veszteséget termelő csoportból, anélkül hogy a következő időszakra elhatárolandó veszteséget osztanának ki rájuk. Hasonló kiigazítást kell végezni az abból származó tőkenyereség vonatkozásában, hogy bizonyos eszközöket röviddel azután idegenítenek el, hogy az eszköz a csoportba belépő vagy abból kilépő vállalattal bekerül a csoportba, illetve kikerül a csoportból. Ilyen esetekben azon tagállam(ok) számára, ahol e nyereség keletkezik, biztosítani kell a jogot, hogy megadóztassák a nyereséget annak ellenére, hogy előfordulhat, hogy az eszközök már nem tartoznak az adójogrendszerük alá. A saját előállítású immateriális javakból származó tőkenyereség adóügyi megítélése személyre szabott megközelítést tesz szükségessé, mivel ezek a javak gyakran nem szerepelnek a vállalat pénzügyi beszámolójában, és mivel úgy tűnik, hogy nincs mód az értékük pontos kiszámítására. A tőkenyereség értékét ennél fogva megfelelő közelítő változó, például a kutatás-fejlesztés, a marketing- és a reklámtevékenység adott időszaki költségei alapján kell meghatározni.
- (8) A kamat- és jogdíjfizetésekre kivetett forrásadóból származó bevételt az azon adóév összevont társaságiadó-alapjának arányos felosztására vonatkozó képletnek megfelelően kell felosztani, amelyben a forrásadó-fizetési kötelezettség felmerül, azon tény ellensúlyozása érdekében, hogy a kamat- és jogdíjfizetések korábban levonást eredményeztek volna, és a csoport elosztotta volna a hasznot. Az osztalékra kivetett forrásadóból származó bevétel azonban nem kerül felosztásra. A kamat- és jogdíjfizetésekkel ellentétben az osztalékot olyan nyereségből fizetik ki, amely már a társasági adó hatálya alá tartozott, és így az osztalékfizetés a csoporttagok számára nem jár haszonnal a működési ráfordítások levonása tekintetében.
- (9) Annak érdekében, hogy ne lehessen visszaélni a részvények elidegenítéséből származó nyereség adómentességével, az adómentes elbánást el kell utasítani olyankor, ha jogszerűtlenül kiterjesztik ezt a részvényektől eltérő eszközök eladására is. Ilyen helyzet akkor állhat elő, amikor a csoport valamely másik tagjához csoporton belüli ügylet útján, adóvonzatok nélkül mozgatnak eszközöket azzal a céllal, hogy később a csoport ezen tagjának részvényeit értékesítsék, és ezáltal értékesítésre kerüljenek a szóban eső eszközök is. Ilyen esetben a részvényértékesítés álcája alatt történő értékesítéskor ezek az eszközök is részesülnek a részvények elidegenítésére vonatkozó adómentes elbánásban. Ilyenformán foglalkozni kell az eszközök csoporton belüli átadását követő két éven belüli, a csoporton kívülre történő értékesítésekkel is. Konkrétan kiigazítást kell tenni annak érdekében, hogy az eszközt úgy kezeljék, hogy az abból a tagállamból került értékesítésre, ahol az eszközt eredetileg jegyezték, azaz a csoporton belüli ügyletet megelőző állapotot vegyék alapul, és így akadályozzák a részvényektől eltérő eszközök csoporton belüli színlelt átadását olyan tagállamokba,

ahol az eszköz-elidegenítésből származó tökenyereség szempontjából kedvezőbb az adórendszer.

- (10) Az összevont adóalap arányos felosztására alkalmazott képletnek három azonos súlyozású tényezőt (munkaerő, eszközök és rendeltetési hely szerinti árbevétel) kell tartalmaznia. Az azonos súlyozású tényezőknek kiegyensúlyozott megközelítést kell tükrözniük az adóköteles nyereség releváns tagállamok közötti elosztása tekintetében, és biztosítani kell, hogy a nyereség ott adózzon, ahol ténylegesen keletkezik. A munkaerőt és az eszközöket tehát ahhoz a tagállamhoz kell rendelni, ahol a munkavégzésre sor kerül, illetve ahol az eszközök találhatók, ezáltal a származási tagállamok érdekei megfelelő súlyt kapnának, míg az árbevételt az áruk vagy a szolgáltatások rendeltetési helye szerinti tagállamhoz kell rendelni. Az Unióban a bérszint tekintetében meglévő különbségek kimutatása és ezáltal az összevont adóalap igazságosabb elosztásának lehetővé tétele érdekében a munkaerő-tényezőnek mind a bérköltséget, mind a munkavállalók számát tartalmaznia kell (fele-fele arányban). Az eszköztényezőnek viszont minden befektetett tárgyi eszközt tartalmaznia kell, az immateriális javakat és a pénzügyi eszközöket azonban nem, mert mobilis jellegűek, továbbá azért, mert fennáll a veszélye annak, hogy meg lehet kerülni ezen irányelv szabályait. Ahol rendkívüli körülmények miatt védzáradék is beépítésre kerül, annak biztosítása kell a bevétel elosztásával kapcsolatos alternatív módszer alkalmazását azon esetekben, ahol az adóalap felosztása nem tükrözi méltányosan az üzleti tevékenység nagyságát.
- (11) Sajátosságaik miatt bizonyos ágazatok, mint például a pénzügyi és a biztosítási ágazat, az olaj- és gázszolgáltatás, valamint a szállítmányozás és a légi közlekedés esetében kiigazított felosztási képletre van szükség az összevont adóalap felosztásához.
- (12) Az azzal járó előnyök optimális kihasználása érdekében, hogy Unió-szerte egységes társaságiadó-szabályok vonatkoznak a csoportok összevont adóalapjának meghatározására, a csoportoknak egyetlen adóhatóság („elsődleges adóhatóság”) illetékességébe kell tartozniuk. Alapelv, hogy az elsődleges adóhatóságnak abban a tagállamban kell lennie, ahol a csoport anyavállalata („elsődleges adózó”) adóügyi illetőséggel rendelkezik. Ezzel összefüggésben elengedhetetlen a rendszer adminisztrációjára vonatkozó közös eljárási szabályok megállapítása.
- (13) Az auditok kezdeményezése és koordinálása elvileg az elsődleges adóhatóság feladata, de mivel az adóalap kiszámításából álló első szakasz végrehajtása helyi szinten történik, minden olyan tagállam nemzeti hatóságainak is biztosítani kell az audit kezdeményezésének lehetőségét, ahol a csoporttag nyeresége adóköteles. Következésképpen a nemzeti adóalap védelme érdekében biztosítani kell azon tagállam illetékes hatósága számára, ahol a csoporttag adóügyi illetőséggel vagy állandó telephely formájában székhellyel rendelkezik, hogy megtámadja az elsődleges adóhatóságnak a csoport létrehozását közlő értesítésre vagy a módosított adómegállapításra vonatkozó határozatát az elsődleges adóhatóság tagállamának bíróságai előtt. Az adózók és az adóhatóságok között felmerülő vitás kérdésekkel első fokon egy közigazgatási szerv fog foglalkozni a bírósági ügyek számának csökkentése érdekében. A fellebbezéseket első fokon tárgyalni illetékes szerv struktúráját és működését az elsődleges adóhatóság tagállamának törvényei szerint kell kialakítani.
- (14) Ez az irányelv a közös társaságiadó-alapról szóló (EU) 2016/xx irányelven alapul (amely közös társaságiadó-szabályokat állapít meg az adóalap kiszámítására vonatkozóan) és az adóeredmények vállalatcsoporton belüli konszolidációját helyezi a középpontba. Ezért szükséges lenne foglalkozni a két jogalkotási eszköz közötti

kölcsönhatással, és gondoskodni arról, hogy az adóalap bizonyos összetevői átkerüljenek a csoportok új keretrendszerébe. Ezen összetevőknek különösen a kamatlevonás-korlátozási szabályt, az átállási záradékot, az ellenőrzött külföldi vállalatokra vonatkozó szabályozást és a hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszereket kell magukban foglalniuk.

- (15) A 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 28. cikkének (2) bekezdésével összhangban a Bizottság egyeztetett az európai adatvédelmi biztossal⁸. A személyes adatok ezen irányelvvel összefüggésben történő feldolgozásának meg kell felelnie a 95/46/EK irányelv⁹ – amelynek a helyébe az (EU) 2016/679 rendelet fog lépni¹⁰ – végrehajtó érvényes nemzeti adatvédelmi rendelkezéseknek, valamint a 45/2001/EK rendeletnek¹¹.
- (16) Ezen irányelv nem alapvető rendelkezéseinek kiegészítése, illetve módosítása érdekében a Bizottságot fel kell hatalmazni, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikkének megfelelően jogalkotási aktusokat fogadjon el a következőket illetően: i. a tagállamok társasági formákra és a társasági adóra vonatkozó törvényeiben bekövetkezett változások figyelembevétele és az I. és II. melléklet ennek megfelelő módosítása; ii. további fogalommeghatározások megállapítása; és iii. a kamat leírhatóságának korlátozására vonatkozó szabály kiegészítése egységességet biztosító szabályokkal az adókikerülés azon kockázatainak hatékonyabb kezelése érdekében, amelyek a csoporton belül kialakulhatnak. Különösen fontos, hogy a Bizottság előkészítő munkája során – többek között szakértői szinten – megfelelő konzultációkat folytasson. A felhatalmazáson alapuló jogi aktus elkészítésekor és szövegezésekor a Bizottságnak gondoskodnia kell a vonatkozó dokumentumoknak az Európai Parlament és a Tanács részére történő egyidejű, időben történő és megfelelő továbbításáról.
- (17) Annak érdekében, hogy ezen irányelv végrehajtásához egységes feltételek álljanak rendelkezésre, a Bizottságot végrehajtó hatáskörrel kell felruházni, hogy i. évente elfogadja azoknak a harmadik országbeli társasági formáknak a jegyzékét, amelyek hasonlóak az I. mellékletben felsorolt társasági formákhoz; ii. részletesen szabályozza a munkaerő-, az eszköz- és az árbevétel-tényező számításának módját, továbbá a személyi állomány és a bérköltség, az eszközök és az árbevételek megfelelő tényezőkhöz rendelését, továbbá az eszközök értékelését; iii. jogi aktusban szabályozza a vállalatcsoport létrehozását közlő értesítés egységes formáját; és iv. szabályozza az összevont adóbevallás elektronikus benyújtását, az összevont adóbevallás formáját, a különálló adózó adóbevallásának formáját és a szükséges

⁸ Az Európai Parlament és a Tanács 45/2001/EK rendelete (2000. december 18.) a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 8., 2001.1.12., 1. o.).

⁹ Az Európai Parlament és a Tanács 95/46/EK irányelve (1995. október 24.) a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 281., 1995.1.23., 31. o.).

¹⁰ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (HL L 119., 2016.5.4., 1. o.).

¹¹ Az Európai Parlament és a Tanács 45/2001/EK rendelete (2000. december 18.) a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 8., 2001.1.12., 1–22. o.).

kísérő okmányokat. E hatásköröket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek megfelelően kell gyakorolni¹².

- (18) Mivel az irányelv célkitűzéseit – nevezetesen a belső piac működésének a nemzetközi adókikerülési módszerek elleni fellépés révén történő javítását, valamint a vállalkozások Unión belüli, határokon átnyúló terjeszkedésének megkönnyítését – nem lehet a szükséges mértékben megvalósítani a tagállamok egyedi és önálló fellépéseivel, mivel a célkitűzések megvalósításához összehangolt intézkedésre van szükség, ezért amiatt, hogy az irányelv a belső piacot befolyásoló és a határokon átnyúló tevékenységtől visszariasztó eltérő nemzeti adószabályok közötti kölcsönhatásból eredő belső piaci hiányosságokat veszi célba, a célkitűzések uniós szinten jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket fogadhat el az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében meghatározott szubszidiaritás elvével összhangban. Az említett cikkben meghatározott arányosság elvével összhangban ez az irányelv nem lép túl azon a mértéken, amely e cél eléréséhez szükséges, különös tekintettel arra, hogy a kötelező hatálya a meghatározott méretet meghaladó csoportokra korlátozódik.
- (19) A tagállamok és a Bizottság magyarázó dokumentumokról szóló 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatának¹³ megfelelően a tagállamok vállalták, hogy indokolt esetben az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez az irányelv egyes elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszközök megfelelő részei közötti kapcsolatot magyarázó egy vagy több dokumentumot mellékelnek. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy ilyen dokumentumok átadása indokolt.
- (20) A Bizottságnak a hatálybalépése után öt évvel felül kell vizsgálnia az irányelv alkalmazását, és a működéséről jelentést kell tennie a Tanácsnak. A tagállamok kötelesek megküldeni a Bizottságnak nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az irányelv tárgykörében fogadnak el,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

TÁRGY, HATÁLY ÉS FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

1. cikk

Tárgy

- (1) Ez az irányelv az (EU) 2016/xx tanácsi irányelvben¹⁴ említettek szerint azon vállalatok adóalapjának konszolidációjára vonatkozó rendszert alakítja ki, amelyek egy csoport tagjai, és megállapítja az arra vonatkozó szabályokat, hogy a közös összevont társaságiadó-alapot hogyan kell felosztani a tagállamok között, és azt a nemzeti adóhatóságoknak hogyan kell kezelniük.

¹² Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

¹³ A tagállamok és a Bizottság 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozata a magyarázó dokumentumokról (HL C 369., 2011.12.17., 14. o.).

¹⁴ [az irányelv teljes címe (HL L [], [], [] o.)].

- (2) Az ezen irányelv szerinti szabályokat alkalmazó vállalatok, eltérő megállapítás hiányában, az ebben az irányelvben szabályozott minden kérdés vonatkozásában megszűnnek a nemzeti társaságiadó-szabályozás hatálya alá tartozni.

2. cikk

Hatály

- (1) Ezen irányelv szabályai valamely tagállam joga szerint létrehozott vállalatokra alkalmazandók, a más tagállamokban lévő állandó telephelyeiket is beleértve, ha a vállalat megfelel a következő feltételek mindegyikének:
- a) a társasági formája az I. mellékletben felsorolt társasági formák egyike;
 - b) a II. mellékletben felsorolt társasági adók egyikének vagy egy később bevezetendő adó hatálya alá esik;
 - c) pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoporthoz tartozik, amelynek a teljes konszolidált bevétele az adott pénzügyi évet megelőző pénzügyi évben meghaladja a 750 000 000 EUR-t;
 - d) anyavállalatnak vagy az ezen irányelv 5. cikke szerinti jogosult leányvállalatnak minősül, és/vagy egy vagy több állandó telephellyel rendelkezik az (EU) 2016/xx irányelv 5. cikkében említettek szerint.
- (2) Ez az irányelv a harmadik országok joga szerint létrehozott vállalatokra is alkalmazandó az egy vagy több tagállamban található állandó telephelyük tekintetében, ha a vállalat megfelel az (1) bekezdés b)–d) pontjában megállapított feltételeknek.
- Azzal kapcsolatban, hogy a vállalat megfelel-e az (1) bekezdés a) pontja szerinti feltételnek, elegendő, ha a harmadik országbeli vállalat társasági formája hasonló az I. mellékletben szereplő társasági formák valamelyikéhez. Az (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásában a Bizottság évente elfogadja azoknak a harmadik országbeli társasági formáknak a jegyzékét, amelyek hasonlóak az I. mellékletben felsorolt társasági formákhoz. Ezt a végrehajtási aktust a 77. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni. Az a tény, hogy egy harmadik országbeli társasági forma nem szerepel az említett jegyzékben, még nem zárja ki ezen irányelv alkalmazását az adott társasági formára.
- (3) Egy vállalat, amely megfelel az (1) bekezdés a), b) és d) pontja szerinti feltételeknek, de nem teljesíti az adott bekezdés c) pontjának feltételeit, dönthet úgy, hogy – a más tagállamokban lévő állandó telephelyeire nézve is – öt adóévig az ebben az irányelvben megállapított szabályokat alkalmazza. Ez az időszak automatikusan meghosszabbodik további öt adóévvvel, kivéve, ha az adózó a 47. cikk második albekezdése szerint értesítés mellett felhagy az alkalmazásával. Az (1) bekezdés a), b) és d) pontja szerinti feltételeket minden hosszabbítás esetén teljesíteni kell.
- (4) Ezen irányelv szabályai nem alkalmazandók a különleges adószabályok alá tartozó szállítmányozó vállalatokra. A különleges adószabályok alá tartozó szállítmányozó vállalatokat számításba kell venni azoknak a vállalatoknak a meghatározásakor, amelyek az 5. és 6. cikk szerint egyazon csoport tagjai.
- (5) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 75. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el az I. és II. melléklet módosítása érdekében, hogy figyelembe lehessen venni a tagállamok társasági formákra és társasági adóra vonatkozó jogszabályainak változásait.

3. cikk Fogalommeghatározások

Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

- (1) „adózó”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 1. pontjában meghatározott adózó;
- (2) „különálló adózó”: olyan vállalat, amely nem tartozik ezen irányelv szabályai alá, hanem az (EU) 2016/xx irányelv alkalmazását választotta;
- (3) „nem adózó”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 2. pontjában meghatározott vállalat;
- (4) „az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózó”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 3. pontjában meghatározott adózó;
- (5) „az Unióban adóügyi illetőséggel nem rendelkező adózó”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 4. pontjában meghatározott adózó;
- (6) „bevételek”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 5. pontjában meghatározott bevételek;
- (7) „ráfordítások”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 6. pontjában meghatározott ráfordítások;
- (8) „adóév”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 7. pontjában meghatározott adóév;
- (9) „nyereség”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 8. pontjában meghatározott nyereség;
- (10) „veszteség”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 9. pontjában meghatározott veszteség;
- (11) „elsődleges adózó” az alábbiak valamelyike:
 - a) az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózó, amennyiben csoportot alkot jogosult leányvállalataival, más tagállamban vagy tagállamokban található egy vagy több állandó telephelyével, vagy valamely harmadik országban illetőséggel rendelkező jogosult leányvállalatának egy vagy több állandó telephelyével;
 - b) a kizárólag két vagy több, az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózóból álló csoport által kijelölt, az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózó, amennyiben a csoportot alkotó, az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózók mind ugyanazon, harmadik országban illetőséggel rendelkező anyavállalat közvetlen jogosult leányvállalatai;
 - c) az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező azon adózó, amely harmadik országban illetőséggel rendelkező anyavállalat jogosult leányvállalata, amennyiben ez, az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózó csak az anyavállalatának egy vagy több állandó telephelyével alkot csoportot;
 - d) azon, az Unióban adóügyi illetőséggel nem rendelkező adózó által kijelölt állandó telephely, amely kizárólag a két vagy több tagállamban található állandó telephelyei vonatkozásában képez csoportot;
- (12) „pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállaltcsoport”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 10. pontjában meghatározott vállaltcsoport;
- (13) „kutatás és fejlesztés”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 11. pontjában meghatározott kutatás és fejlesztés;

- (14) „hitelfelvételi költségek”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 12. pontjában meghatározott költségek;
- (15) „nettó hitelfelvételi költségek”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 13. pontjában meghatározott költségek;
- (16) „adómegállapításhoz használt érték”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 17. pontjában meghatározott érték;
- (17) „piaci érték”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 18. pontjában meghatározott érték;
- (18) „befektetett eszközök”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 19. pontjában meghatározott eszközök;
- (19) „pénzügyi eszközök”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 20. pontjában meghatározott eszközök;
- (20) „gazdasági tulajdonos”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 28. pontjában meghatározott tulajdonos;
- (21) „pénzügyi vállalkozás”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikke 29. pontjában meghatározott vállalkozás;
- (22) „csoporttag”: az 5. és 6. cikkben meghatározott, ugyanazon csoporthoz tartozó adózó. Amikor az adózónak az adóügyi illetőségének helye szerinti tagállamtól eltérő egy vagy több tagállamban van adóalanyisága, minden adóalanyiságot csoporttagként kell kezelni;
- (23) „összevont adóalap”: a valamennyi csoporttagnak az (EU) 2016/xx irányelvvel összhangban számított adóalapja összegzésével kapott eredmény;
- (24) „csoporton belüli ügylet”: az azon felek közötti minden ügylet, amelyek ugyanazon csoport tagjai akkor, amikor az ügyletre sor kerül, és amikor ezen ügylet kapcsolódó bevételeinek és ráfordításainak elszámolása esedékessé válik;
- (25) „arányos rész”: a csoport összevont adóalapjának azon része, amelyet a VIII. fejezetnek megfelelően egy adott csoporttaghoz rendelnek;
- (26) „illetékes hatóság”: az egyes tagállamok által az ezen irányelv végrehajtásához kapcsolódó valamennyi ügy igazgatására kijelölt hatóság;
- (27) „elsődleges adóhatóság”: azon tagállam illetékes hatósága, amelyben az elsődleges adózó adóügyi illetőséggel rendelkezik, vagy – amennyiben az Unióban adóügyi illetőséggel nem rendelkező adózó állandó telephelyéről van szó – azon tagállamé, ahol az állandó telephely található;
- (28) „nemzeti társaságiadó-szabályozás”: az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikkének 32. pontjában meghatározott szabályozás.

A Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadhat el a 75. cikknek megfelelően, hogy további foglalommeghatározásokat állapítson meg.

II. FEJEZET

AZ ADÓÜGYI ILLETŐSÉGRE ÉS A TERÜLETI HATÁLYRA VONATKOZÓ SZABÁLYOK

4. cikk

Adóügyi illetőség

- (1) Azt a vállalatot, amelynek bejegyzett székhelye, cégnyilvántartásba vételi helye vagy tényleges üzletvezetési helye valamely tagállamban található, továbbá amely – az e tagállam valamely harmadik országgal kötött szerződésének feltételei értelmében – a szóban forgó harmadik országban nem minősül adóügyi illetőséggel rendelkezőnek, az említett tagállambeli adóilletőségűnek kell tekinteni.
- (2) Azt a vállalatot, amely egynél több tagállamban rendelkezik adóügyi illetőséggel, azon tagállambeli illetőségűnek kell tekinteni, ahol a tényleges üzletvezetési helye található.
- (3) Ha hajózással vagy belföldi vízi szállítással foglalkozó csoporttag tényleges üzletvezetésének helye egy hajó fedélzetén van, akkor úgy tekintendő, hogy a csoporttag abban a tagállamban rendelkezik adóügyi illetőséggel, amelyben a hajó hazai kikötője található, vagy ha nincs ilyen hazai kikötő, akkor a hajó üzemeltetőjének adóügyi illetősége szerinti tagállamban.
- (4) Az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózónak társaságiadó-kötelezettsége keletkezik bármely forrásból származó minden jövedelme után, függetlenül attól, hogy a jövedelem az adóügyi illetősége szerinti tagállamban vagy azon kívül keletkezik.
- (5) Az Unióban adóügyi illetőséggel nem rendelkező adózónak társaságiadó-kötelezettsége keletkezik a valamely tagállamban található állandó telephelye révén végzett tevékenységből származó minden jövedelme után.

III. FEJEZET

KONSZOLIDÁCIÓ

5. cikk

Anyavállalat és jogosult leányvállalatok

- (1) Jogosult leányvállalat minden közvetlen és a vállalati láncban lejjebb elhelyezkedő leányvállalat, amelyre vonatkozóan az anyavállalat az alábbi jogokkal rendelkezik:
 - a) a szavazati jogok több mint 50 %-át gyakorolhatja; valamint
 - b) a leányvállalat tőkéjének 75 %-át meghaladó tulajdonosi joggal vagy a nyereségre jogosító jogosultságok több mint 75 %-ával rendelkezik.
- (2) Az (1) bekezdésben említett küszöbértékek kiszámításához a vállalati láncban lejjebb elhelyezkedő leányvállalatokra vonatkozóan az alábbi szabályokat kell alkalmazni:
 - a) amikor egy leányvállalat tekintetében eléri a szavazati jog-küszöböt, az úgy tekintendő, hogy az anyavállalat e jogok 100 %-ával rendelkezik;

- b) a nyereséghez és a tulajdonosi részesedéshez való jogosultság a vállalati lánc egyes szintjein lévő leányvállalatokban fennálló közvetlen és közvetett részesedések szorzata. Az anyavállalat által közvetlenül vagy közvetve gyakorolt, 75 % vagy az alatti tulajdonosi jogokat, beleértve a harmadik országban illetőséggel rendelkező vállalatokban fennálló jogokat, szintén figyelembe kell venni a számítás során.

6. cikk Csoportok

- (1) Az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózó az alábbiakkal képez csoportot:
- a) egy adott tagállamban található összes állandó telephelye;
 - b) egy adott tagállamban található, és harmadik országban adóügyi illetőséggel rendelkező jogosult leányvállalataihoz tartozó összes állandó telephely;
 - c) egy adott tagállamban adóügyi illetőséggel rendelkező összes jogosult leányvállalata, többek között e leányvállalatok állandó telephelyei, ha ezek az állandó telephelyek valamely tagállamban találhatók;
 - d) az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező egyéb adózók, beleértve azok valamely tagállamban található állandó telephelyeit, amennyiben az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező ezen adózók mindegyike egy olyan nem adózó jogosult leányvállalata, amely valamely harmadik országban rendelkezik adóügyi illetőséggel, társasági formája hasonló az I. mellékletben szereplő társasági formák valamelyikéhez és eleget tesz a 2. cikk (1) bekezdésének c) pontja szerinti feltételnek.
- (2) Az Unióban adóügyi illetőséggel nem rendelkező adózó egy vagy több tagállamban található összes állandó telephelyével és egy adott tagállamban adóügyi illetőséggel rendelkező összes jogosult leányvállalatával képez csoportot, ideértve a leányvállalatok állandó telephelyeit, ha ezek az állandó telephelyek szintén egy vagy több tagállamban találhatók.
- (3) Fizetéseképtelen vagy felszámolás alatt álló vállalat nem lehet csoporttag. Az adózónak, amelyre vonatkozóan fizetéseképtelenséget jelentettek be, vagy amely felszámolás alatt áll, azonnal ki kell lépnie a csoportból.

7. cikk A konszolidáció terjedelme

- (1) Valamennyi csoporttag adóalapját az összevont adóalapban kell összegezni.
- (2) Ha az összevont adóalap negatív, a veszteség elhatárolható későbbi időszakokra és levonható a következő pozitív értékű összevont adóalapból. Ha az összevont adóalap pozitív, a VIII. fejezetnek megfelelően kell felosztani.

8. cikk Ütemezés

- (1) Azon adózónak, aki csoporttag, az adóévben folyamatosan eleget kell tennie az 5. cikkben említett küszöbértékeknek.
- (2) Az adózó azon a napon válik csoporttaggá, amikor az 5. cikkben meghatározott küszöbértékeket eléri. A küszöbértékeket legalább kilenc egymást követő hónap

során el kell érni; ennek hiányában az adózót számviteli szempontból úgy kell kezelni, mintha sohasem lett volna csoporttag.

- (3) Az adózó az azt követő napon szűnik meg csoporttagnak lenni, amikor már nem felel meg az 5. cikkben meghatározott küszöbértékeknek.

9. cikk

Csoporton belüli ügyletek kiküszöbölése

- (1) A 42. cikk és a 43. cikk második albekezdésében említett esetek kivételével a csoporton belüli ügyletekből származó nyereséget és veszteséget figyelmen kívül kell hagyni az összevont adóalap kiszámításakor.
- (2) A csoportok következetes és megfelelően dokumentált módszert alkalmaznak a csoporton belüli ügyletek számbavételéhez. A csoportok kizárólag valós üzleti indokkal és csak az adóév kezdetén változtathatnak módszerükön.
- (3) A csoporton belüli ügyletek elszámolására szolgáló módszernek alkalmasnak kell lennie a csoporton belüli valamennyi transzfernek és értékesítésnek a nem értékcsökkenthető eszközök esetében a legalacsonyabb költségen alapuló bekerülési értéken, az értékcsökkenthető eszközök esetében az adómegállapításhoz használt értéken történő megállapítására.
- (4) A csoporton belüli ügyletek nem változtathatják meg a saját előállítású immateriális javak státuszát.

10. cikk

Forrásadó

A csoporton belüli ügyleteket nem terheli forrásadó.

IV. FEJEZET

BELÉPÉS A CSOPORTBA, KILÉPÉS A CSOPORTBÓL

11. cikk

A csoportba történő belépéskor meglévő befektetett eszközök

- (1) Ha az adózó nem vagy egyenként értékcsökkenthető befektetett eszközök gazdasági tulajdonosa a csoportba történő belépés napján, és ha ezen eszközök bármelyikét valamely csoporttag a csoportba történő belépése napját követő öt éven belül elidegeníti, annak a csoporttagnak az arányos részére, amely gazdasági tulajdonosa volt az eszköznek a belépés napján, kiigazítást kell végezni úgy, hogy az arányos részhez hozzá kell rendelni az ebből az elidegenítésből származó bevételeket és a nem értékcsökkenthető eszközökhöz kapcsolódó költségeket, továbbá az értékcsökkenthető eszközök adómegállapításhoz használt értékét le kell vonni. A kiigazítást abban az adóévben kell elvégezni, amikor az eszközök elidegenítésére sor kerül.
- (2) Az (1) bekezdésben említett kiigazítást a pénzügyi eszközök vonatkozásában is el kell végezni, a saját részvénnyek és a részesedések kivételével, amelyekből adómentes bevétel származik.

- (3) Az (1) bekezdésben említett kiigazítást nem kell elvégezni, ha a csoportba belépő adózó egy másik olyan csoportból érkezett, amelyre ezen irányelv szabályai vonatkoztak.
- (4) Amennyiben vállalati átszervezés eredményeként az adózó megszűnik, vagy már nem rendelkezik állandó telephellyel abban a tagállamban, ahol adóügyi illetőséggel rendelkezett a csoportba történő belépése napján, úgy kell tekinteni, mint akinek e cikk alkalmazásában azon tagállamban van állandó telephelye.

12. cikk

Hosszú lejáratú szerződések a csoportba történő belépéskor

- (1) Azokat a bevételeket és ráfordításokat, amelyeket az (EU) 2016/xx irányelv 22. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében úgy kell tekinteni, mint amelyek már azt megelőzően felmerültek, hogy ezen irányelv szabályai alkalmazandóvá váltak az adózóra, de amelyeket még nem vettek figyelembe az adózóra korábban alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozás szerinti adóalap kiszámításában, a nemzeti jog ütemezésre vonatkozó szabályainak megfelelően hozzá kell adni az adott csoporttag arányos részéhez, vagy abból ki kell vonni.
- (2) Azokat a bevételeket, amelyekkel kapcsolatban az adózónak a nemzeti társaságiadó-szabályozásnak megfelelően olyan összegű fizetendő adót szabtak ki azt megelőzően, hogy ezen irányelv szabályai alkalmazandóvá váltak az adózóra, amely meghaladja, amit az (EU) 2016/xx irányelv 22. cikkének (2) bekezdése értelmében beszámítottak volna az adóalapba, az ezen irányelv szabályai alkalmazásának első adóévében le kell vonni az adott csoporttag arányos részéből.
- (3) Ha egy adóévben a csoporttaghoz rendelt arányos rész nem elegendő az (1) és (2) bekezdésben említett levonható összegek teljes mértékű kompenzálásához, a be nem számított összegeket addig el kell határolni a későbbi évekre, amikor elszámolhatók az adott csoporttag arányos részével szemben.

13. cikk

Céltartalékok, bevételek és levonások a csoportba történő belépéskor

- (1) Az (EU) 2016/xx irányelv 23. és 25. cikkében említett céltartalékokat és rossz kintlevőségeket csak olyan mértékben lehet levonni, amilyen mértékben az azt követően folytatott tevékenységekből és végrehajtott ügyletekből következnek, hogy ezen irányelv szabályai alkalmazandóvá váltak az adózóra nézve.
- (2) Azokat a bevételeket, amelyeket az (EU) 2016/xx irányelv 16. cikke értelmében úgy kell tekinteni, mint amelyek már azt megelőzően felmerültek, hogy ezen irányelv szabályai alkalmazandóvá váltak az adózóra, de amelyeket még nem vettek figyelembe az adózóra korábban alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozás szerinti adóalap kiszámításában, a nemzeti társaságiadó-szabályozás ütemezésre vonatkozó szabályainak megfelelően hozzá kell adni az adott csoporttag arányos részéhez.
- (3) Azok a ráfordítások, amelyek azt követően merültek fel, hogy ezen irányelv szabályai alkalmazandóvá váltak az adózóra, de olyan tevékenységekkel vagy ügyletekkel kapcsolatban, amelyeket azt megelőzően hajtottak végre, és amelyek vonatkozásában az alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozás szerinti levonásra nem került sor, kizárólag az adott csoporttag arányos részével szemben lehet levonni, kivéve ha több mint öt évvel azt követően merülnek fel, hogy az adózó belépett a csoportba.

A nemzeti társaságiadó-szabályozás szerint felmerült ráfordításokat, amelyek még nem kerültek levonásra akkor, amikor ezen irányelv szabályai alkalmazandóvá váltak az adózóra, kizárólag az adott csoporttag arányos részével szemben lehet levonni, az ezen irányelvnek megfelelően kiszámított, öt évre elosztott egyenlő összegekben. A hitelfelvételi költségeket tartalmazó ráfordítások az (EU) 2016/xx irányelv 13. cikke szerint vonhatók le.

Ha egy adóévben a csoporttaghoz rendelt arányos rész nem elegendő az első és második albekezdésben említett összegek teljes mértékű levonásához, a be nem számított összegeket addig el kell határolni a későbbi évekre, amikor elszámolhatók az adott csoporttag arányos részével szemben.

- (4) Az azt megelőzően levont összegek, hogy ezen irányelv szabályai alkalmazandóvá váltak az adózóra, nem vonhatók le újból.

14. cikk

Az értékcsökkenés ütemezése a csoportba történő belépéskor vagy a csoportból történő kilépéskor

Az adóév során csoportba belépő vagy abból kilépő adózó eszközeinek értékcsökkenését azon naptári hónapok számának arányában kell kiszámítani, amikor az adózó a csoport része volt az adóévben.

15. cikk

Belépés előtti veszteségek

A csoportagnál a nemzeti társaságiadó-szabályozásnak vagy az (EU) 2016/xx irányelvnek megfelelően azt megelőzően felmerült, be nem számított veszteség, hogy ezen irányelv szabályai alkalmazandóvá váltak a szóban forgó csoporttagra, e csoporttag arányos részével szemben a nemzeti társaságiadó-szabályozás vagy az (EU) 2016/xx irányelv szerint előírt esetben és mértékben számolható el.

16. cikk

A csoport megszűnése

A csoport adóéve a csoport megszűnésekor véget ér. A csoport összevont adóalapját és minden be nem számított veszteségét a csoporttagokhoz kell rendelni a VIII. fejezetnek megfelelően, a megszűnés adóévére alkalmazandó arányos felosztási tényezők értéke alapján.

17. cikk

Értékcsökkenés a csoport megszűnésekor

Ha egy csoport megszűnik, eszközeinek értékcsökkenését a megszűnés adóévében azon naptári hónapok számának arányában kell kiszámítani, amikor a csoport működött az említett adóévben.

18. cikk

A csoport megszűnését követő veszteségek

A csoport megszűnését követően a csoport veszteségeit a következőképpen kell kezelni:

- a) az (EU) 2016/xx irányelv szabályainak alkalmazását választó adózó veszteségét el kell határolni a következő időszakra és az említett irányelv 41. cikkének megfelelően kell elszámolni;

- b) egy másik csoport tagjává váló adózó veszteségét el kell határolni a következő időszakra, és az adott csoporttag arányos részével szemben el kell számolni, figyelemmel az (EU) 2016/xx irányelv 41. cikke (3) bekezdésének korlátozásaira is;
- c) az újból a nemzeti társaságiadó-szabályozás hatálya alá tartozó adózó veszteségét el kell határolni a következő időszakra és az alkalmazandóvá váló nemzeti társaságiadó-szabályozás szerint kell elszámolni, mintha a veszteségek akkor merültek volna fel, amikor az adózóra ezt a szabályozást kellett alkalmazni.

19. cikk

A csoportból történő kilépéskor meglévő befektetett eszközök

A nem értékcsökkenthető vagy egyenként értékcsökkenthető, nem a 24. cikk szerinti korlátozott mentesség alá tartozó befektetett eszközökből származó bevételeket – ha az elidegenítésre három éven belül azt követően kerül sor, hogy az ezen eszközök gazdasági tulajdonjogával rendelkező adózó kilépett a csoportból – hozzá kell adni a csoportnak az elidegenítés évében érvényes összevont adóalapjához. A nem értékcsökkenthető befektetett eszközökhöz kapcsolódó költségeket és az egyenként értékcsökkenthető befektetett eszközök adómegállapításhoz használt értékét le kell vonni az említett adóalapból.

Ugyanezt a szabályt kell alkalmazni a pénzügyi eszközökre is, a saját részvények és a részesedések kivételével, amelyekből adómentes bevétel származik.

Az említett elidegenítésekből származó bevételek, amelyekkel nő a csoport összevont adóalapja, más módon nem adókötelesek.

20. cikk

Saját előállítású immateriális javak

Amikor egy vagy több saját előállítású immateriális jószág gazdasági tulajdonosa kilép a csoportból, az ilyen eszközökre vonatkozóan végzett K+F-, marketing- és reklámtevékenységgel kapcsolatban a megelőző öt évben felmerült költségeknek megfelelő összeggel meg kell növelni az adóév végi összevont adóalapot. Az adóalaphoz adott összeg nem haladhatja meg az eszközöknek az adózó csoportból történő távozásakor nyilvántartott értékét. Ezeket a költségeket a kilépő adózóhoz kell rendelni és annak a nemzeti társaságiadó-szabályozásnak megfelelően kell kezelni, amely a kilépést követően alkalmazandóvá válik az adózóra, vagy, ha az adózó egy másik csoportba lép be, e költségeket abban az adóévben kell az adózóhoz rendelni, amikor a másik csoport tagja lett.

21. cikk

Veszteségek a csoportból történő kilépéskor

A csoportból kilépő csoporttagra nem osztható veszteség.

V. FEJEZET

VÁLLALATI ÁTSZERVEZÉS

22. cikk

Csoporton belüli vállalati átszervezés

- (1) A csoporton belüli vállalati átszervezés vagy az adózó jog szerinti székhelyének áthelyezése nem keletkeztet nyereséget vagy veszteséget az összevont adóalap meghatározása szempontjából.
- (2) Amikor a vállalati átszervezés vagy a csoporttagok között két év alatt lebonyolított ügyletek eredményeként, az adózó lényegében minden eszköze átkerül egy másik tagállamba, és az eszköztényező jelentősen megváltozott, az átcsoportosított eszközöket az eszközök átcsoportosítását követő maximum öt évben az átcsoportosító adózó eszköztényezőjéhez kell rendelni mindaddig, amíg a csoporttag az eszközök gazdasági tulajdonosa marad.
- (3) E cikk alkalmazásában ha a (2) bekezdésben említett átcsoportosító adózó megszűnik, vagy már nem rendelkezik állandó telephellyel abban a tagállamban, ahonnan az eszközöket átcsoportosítják, úgy kell tekinteni, mint akinek azon tagállamban van állandó telephelye.

23. cikk

A veszteség kezelése két vagy több csoport közötti vállalati átszervezésnél

- (1) Amikor vállalati átszervezés eredményeként egy vagy több csoport, vagy két vagy több csoporttag, egy másik csoport része lesz, a korábbi csoport vagy csoportok el nem számolt veszteségét rá kell osztani az egyes csoporttagokra a VIII. fejezettel összhangban és az azon adóév végi tényezők alapján, amikor a vállalati átszervezésre sor kerül. A korábbi csoport vagy csoportok el nem számolt veszteségét el kell határolni a későbbi évekre.

Amikor két vagy több csoporttag egy másik csoport része lesz, a korábbi csoport el nem számolt vesztesége nem allokálható az első albekezdésben említettek szerint, feltéve hogy a kilépő csoporttagok eszköz- és munkaerő-tényezőinek együttes értéke nem haladja meg az egész korábbi csoport e két tényezője értékének 20 %-át.

- (2) Két vagy több elsődleges adózónak a 2009/133/EK tanácsi irányelv¹⁵ 2. cikk a) pontjának i. és ii. alpontja szerinti egyesülésekor, a csoport minden be nem számított veszteségét rá kell osztani tagjaira a VIII. fejezetnek megfelelően, az azon adóév végi tényezők alapján, amikor az egyesülésre sor kerül. Az el nem számolt veszteséget el kell határolni a későbbi évekre.

¹⁵

A Tanács 2009/133/EK irányelve (2009. október 19.) a különböző tagállamok társaságainak egyesülésére, szétválására, részleges szétválására, eszközátruházására és részesedéscseréjére, valamint az SE-k vagy az SCE-k létesítő okirat szerinti székhelyének a tagállamok közötti áthelyezésére alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről (HL L 310., 2009.11.25., 34. o.).

VI. FEJEZET

A CSOPORT ÉS MÁS GAZDÁLKODÓ SZERVEZETEK KÖZÖTTI ÜGYLETEK

24. cikk

Részesedés-elidegenítés adómentességének kizárása

- (1) Amikor részesedés-elidegenítés eredményeként az adózó kilép a csoportból, és ez az adózó az aktuális vagy a megelőző adóévben, csoporton belüli ügyletben – nem eszközkészletben értékcsökkentett – egy vagy több befektetett eszközt szerzett, ezen befektetett eszközöknek megfelelő nagyságú összeget kell levonni az (EU) 2016/xx irányelv 8. cikkének c) pontjában megállapított adómentesség összegéből, kivéve ha bizonyítható, hogy a csoporton belüli ügyletre valós üzleti okból került sor.
- (2) Az (1) bekezdésben említett adómentesség alól kivont összeg a befektetett eszköznek vagy az eszközöknek a befektetett eszközök adómegállapításhoz használt értékével vagy az (EU) 2016/xx irányelv 19. cikkében említett költségekkel csökkentett piaci értéke az adózó csoportból történő kilépésekor.
- (3) Ha az elidegenített részvények tényleges tulajdonosa nem adózó vagy az Unióban adóügyi illetőséggel nem rendelkező adózó, és az említett részvényeket valamely harmadik országban található székhelyéhez vagy állandó telephelyéhez rendelték, az eszköznek vagy az eszközöknek az adómegállapításhoz használt értékkel csökkentett, az elidegenítéskor fennálló piaci értékét kell annak az összegnek tekinteni, amelyet az az adózó kapott, aki az első bekezdésben említett csoporton belüli ügyletet megelőzően az eszközök tulajdonosa volt.

25. cikk

Adójóváírás

- (1) Az (EU) 2016/xx irányelv 55. cikkének (1) bekezdésében említett adójóváírást a VIII. fejezetnek megfelelően el kell osztani a csoporttagok között.
- (2) Az (1) bekezdésben említett adójóváírást minden tagállamra vagy harmadik országra és minden jövedelemtípusra külön-külön kell kiszámítani. Ez nem lehet több az adózónak vagy az állandó telephelynek tulajdonított jövedelemnek az adózó adóügyi illetősége szerinti tagállam vagy az állandó telephely szerinti ország társaságiadó-kulcsa alkalmazását követő értékénél.

26. cikk

Forrásadó

A csoporton kívüli címzettnek csoporttag által fizetett kamatok és jogdíjak a nemzeti jog és a kettős adóztatás elkerülésére kötött egyezmény alkalmazandó szabályai szerint forrásadó-kötelesek lehetnek azon tagállamban, ahol a csoporttag adóügyi illetőséggel rendelkezik, vagy ahol található. A forrásadót a VIII. fejezetnek megfelelően kell felosztani a tagállamok között az abban az adóévben érvényes képlet felhasználásával, amelyben az adót kivetik.

VII. FEJEZET

ÁTLÁTHATÓ GAZDÁLKODÓ SZERVEZETEK

27. cikk

Az átláthatóság meghatározásának szabályai harmadik országbeli gazdálkodó szervezetek esetében

Harmadik országban található gazdálkodó szervezet kezelését, amelyben legalább két csoporttagnak van részesedése, az érintett tagállamok közötti megállapodás alapján kell meghatározni. Ha nincs ilyen megállapodás, az elsődleges adóhatóság dönt.

VIII. FEJEZET

A KÖZÖS ÖSSZEVONT TÁRSASÁGIADÓ-ALAP FELOSZTÁSA

28. cikk

Általános szabályok

- (1) Az összevont adóalapot minden adóévben az arányos felosztási képlet alapján kell felosztani a csoporttagok között. Az „A” csoporttag arányos részének meghatározásakor a képlet, amely azonos súlyozást ad az árbevételnek, a munkaerőnek és az eszközöknek, az alábbiak szerint alakul:

$$A \text{ része} = \left(\frac{1}{3} \frac{\text{Árbevétel}^A}{\text{Árbevétel}^{Csoport}} + \frac{1}{3} \left(\frac{1}{2} \frac{\text{Béreköltség}^A}{\text{Béreköltség}^{Csoport}} + \frac{1}{2} \frac{\text{Munkavállalók száma}^A}{\text{Munkavállalók száma}^{Csoport}} \right) + \frac{1}{3} \frac{\text{Eszközök}^A}{\text{Eszközök}^{Csoport}} \right) * \text{Összevont adóalap}$$

- (2) A csoport összevont adóalapjának felosztására csak akkor kerülhet sor, ha pozitív az értéke.
- (3) Az összevont adóalap felosztásához szükséges számításokat a csoport adóévének végén kell elvégezni.
- (4) Egy naptári hónapban 15 vagy annál több napot teljes hónapnak kell tekinteni.
- (5) Egy csoporttag arányos részének meghatározásakor azonos súlyozást kell kapnia az árbevétel-, a munkaerő- és az eszköztényezőnek.

29. cikk

Védzáradék

A 28. cikkben megállapított szabálytól eltérve, amennyiben az elsődleges adózó vagy az illetékes hatóság úgy ítéli meg, hogy az összevont adóalap arányos felosztásának adott csoporttagra jutó eredménye nem tükrözi méltányosan az adott csoporttag üzleti tevékenységének terjedelmét, az elsődleges adózó vagy az illetékes hatóság alternatív módszer alkalmazását kezdeményezheti minden egyes csoporttag adórészének kiszámításához. Alternatív módszer csak akkor alkalmazható, ha az illetékes hatóságok között folytatott egyeztetéseket, illetve – adott esetben – a 77. és 78. cikk alapján folytatott konzultációkat követően ezen hatóságok mindegyike elfogadja az említett alternatív módszert.

Az elsődleges adóhatóság szerinti tagállam tájékoztatja a Bizottságot az alkalmazott alternatív módszeréről.

30. cikk

Csoportba történő belépés és a csoportból történő kilépés

Az adóév során csoportba belépő vagy abból kilépő adózó arányos részét azon naptári hónapok számának arányában kell kiszámítani, amikor az adózó a csoport része volt az adóévben.

31. cikk

Átlátható gazdálkodó szervezetek

Egy átlátható gazdálkodó szervezetben érdekeltséggel rendelkező csoporttag arányos részének kiszámításához figyelembe vett tényezők az átlátható gazdálkodó szervezet árbevétele, bérköltsége és eszközei az adózónak a szóban forgó gazdálkodó szervezet nyereségből és veszteségből való részesedése arányában.

32. cikk

A munkaerő-tényező összetétele

- (1) A munkaerő-tényező a következőkből áll: az egyik felét tekintve a csoporttag által fizetett bérköltség teljes összege a számlálóban, és a csoport által fizetett bérköltség teljes összege a nevezőben, a másik felét tekintve pedig a csoporttag munkavállalóinak száma a számlálóban és a csoport munkavállalóinak száma a nevezőben. Amikor a csoporttag munkaerő-tényezőjében figyelembe vesznek egy adott munkavállalót, az e munkavállalóra eső bérköltséget ugyanazon csoporttagnak a munkaerő-tényezőjéhez kell allokálni.
- (2) A munkavállalók számát az adóév végén kell értékelni.
- (3) A munkavállaló fogalmát annak a tagállamnak a nemzeti jogszabályai határozzák meg, ahol alkalmazására sor kerül.

33. cikk

A munkavállalók és a bérköltség allokálása

- (1) A munkavállaló azon csoporttag munkaerő-tényezőjének része, ahonnan javadalmazását kapja.
- (2) Az (1) bekezdéstől eltérve, amikor a munkavállalók fizikailag megvalósuló munkavégzése nem annak a csoporttagnak az ellenőrzése és felügyelete mellett történik, amelytől javadalmazásukat kapják, akkor ezek a munkavállalók, valamint bérköltségük az előbbi csoporttag munkaerő-tényezőjébe tartoznak.

Ez a szabály csak akkor alkalmazandó, amikor a következő feltételek mindegyike teljesül:

- a) a munkaviszony legalább három hónapja folyamatosan fennáll;
- b) ezek a munkavállalók azon csoporttag teljes munkavállalói létszámának legalább 5 %-át jelentik, amelytől javadalmazásukat kapják.
- (3) A munkavállalók közé tartoznak azok a személyek, akik, bár nem közvetlenül a csoporttag alkalmazásában állnak, a munkavállalókéhoz hasonló feladatokat végeznek.

- (4) A bérköltség magában foglalja a fizetések, a bérek, a bónuszok és az egyéb munkavállalói kompenzációk valamennyi költségét, így a kapcsolódó, a munkáltató által fizetett nyugdíj- és társadalombiztosítási költségeket, valamint a munkáltatónak a (3) bekezdésben említett személyekkel kapcsolatos költségeknek megfelelő ráfordításait.
- (5) A bérköltségeket azon ráfordítások összegében kell megállapítani, amelyeket a munkáltató az adóévben levonhatóként kezel.

34. cikk

Az eszköztényező összetétele

- (1) Az eszköztényező a csoporttag tulajdonát képező, az általa bérelt vagy lízingelt minden befektetett tárgyi eszköz átlagos értékét tartalmazza a számlálóban, és a csoport tulajdonát képező, az általa bérelt vagy lízingelt minden befektetett tárgyi eszköz átlagos értékét tartalmazza a nevezőben.
- (2) Az adózónak a már meglévő vagy új csoportba történő belépését követő öt évben az adózó eszköztényezője a csoportba történő belépését megelőző hat év alatt felmerült teljes K+F és marketing- és reklámköltséget is tartalmazza.

35. cikk

Eszközallokáció

- (1) A 22. cikk (2) és (3) bekezdésének sérelme nélkül, az eszközt a gazdasági tulajdonosának eszköztényezője tartalmazza. Ha a gazdasági tulajdonos nem azonosítható, az eszközt a jog szerinti tulajdonos eszköztényezőjéhez kell sorolni.
- Azt az eszközt azonban, amelyet annak gazdasági tulajdonosa ténylegesen nem használ, azon csoporttag tényezőjéhez kell sorolni, amelyik a szóban forgó eszközt ténylegesen használja, feltéve hogy az eszköz az azt ténylegesen használó csoporttag összes befektetett tárgyi eszköze adómegállapításhoz használt értékének több mint 5 %-át képviseli.
- (2) A csoporttagok közötti lízing kivételével a lízingelt eszközöket annak a csoporttagnak az eszköztényezőjéhez kell sorolni, amely csoporttag az eszköz lízingbe adója vagy lízingbe vevője. Ugyanez érvényes a bérelt eszközökre is.

36. cikk

Értékelés

- (1) Az ingatlant és egyéb, nem értékcsökkenthető befektetett tárgyi eszközt eredeti bekerülési értékén kell értékelni.
- (2) Az egyenként értékcsökkenthető befektetett tárgyi eszközt az adómegállapításhoz használt értékének átlagán kell értékelni az adóév elején és végén.
- Ha – egy vagy több csoporton belüli ügylet eredményeként – az egyenként értékcsökkenthető befektetett tárgyi eszközöket az adóévnél rövidebb ideig kell egy csoporttag eszköztényezőjéhez sorolni, a figyelembe veendő értéket azon hónapok számának figyelembevételével kell kiszámítani, amikor az eszköz az említett csoporttag eszköztényezőjébe tartozott.

- (3) Az (EU) 2016/xx irányelv 37. cikkében említett befektetett eszköz-készletet adómegállapításhoz használt értékének átlagán kell értékelni az adóév elején és végén.
- (4) Ha az eszköz bérbe vagy lízingbe vevője nem az eszköz gazdasági tulajdonosa, a bérbe vagy lízingbe adott eszközt a továbblízingelésből vagy albérletbe adásból származó összeggel csökkentett, nettó éves bérleti díj vagy lízingdíj nyolcszorosán kell értékelnie.
- Amikor olyan csoporttag ad bérbe vagy lízingbe eszközt, aki nem gazdasági tulajdonosa az eszköznek, a nettó éves bérleti díj vagy lízingdíj nyolcszorosán kell értékelnie a bérbe vagy lízingbe adott eszközt.
- (5) Amikor – ugyanazon vagy a megelőző adóévben lebonyolított, csoporton belüli eszközátadást követően – a csoporttag csoporton kívüli személynek értékesít eszközt, az eszközt az átadó csoporttag eszköztényezőjéhez kell sorolni a csoporton belüli átadás és a csoporton kívüli személynek történő értékesítés közötti időszakra, kivéve ha az érintett csoporttagok bizonyítani tudják, hogy a csoporton belüli átadásnak valódi üzleti oka volt.

37. cikk

Az árbevétel-tényező összetétele

- (1) Az árbevétel-tényező a következőkből áll: a csoporttaghoz és a 22. cikk (3) bekezdése szerint meglévő állandó telephelyhez rendelt teljes árbevétel mint a tényező számlálója, és a csoport teljes árbevétele mint a tényező nevezője.
- (2) Az árbevétel az áruk értékesítéséből és szolgáltatások nyújtásából származó, árengedmények és visszáruk értékének levonása utáni összes bevétel, a hozzáadottérték-adó és egyéb adók és illetékek nélkül. Adómentes bevételek, kamatok, osztalékok, jogdíjak és befektetett eszközök elidegenítéséből származó bevétel nem sorolható az árbevétel-tényezőhöz, kivéve, amikor a bevételek a szokásos kereskedelmi forgalom vagy üzletmenet során keletkeznek. Az áruk és szolgáltatások csoporton belüli értékesítése, illetve nyújtása nem sorolható az árbevétel-tényezőhöz.
- (3) Az árbevételt az (EU) 2016/xx irányelv 20. cikke szerint kell értékelni.

38. cikk

Rendeltetési hely szerinti árbevétel

- (1) Az áruértékesítésből származó árbevételt az azon tagállamban található csoporttag árbevétel-tényezőjében kell figyelembe venni, ahol az árut megvásárló személynek történő kiszállítás vagy kézbesítés befejeződik. Ha ez a hely nem beazonosítható, az áruértékesítést ahhoz a csoporttaghoz kell rendelni, amely az áruk legutolsó beazonosítható helyének tagállamában található.
- (2) A szolgáltatásnyújtást az azon tagállamban található csoporttag árbevétel-tényezőjében kell figyelembe venni, ahol a szolgáltatásnyújtás ténylegesen megvalósult, vagy ahol arra valóban sor került.
- (3) Az árbevétel-tényezőben figyelembe vett adómentes bevételt, kamatot, osztalékot és jogdíjat, továbbá a befektetett eszközök elidegenítéséből származó jövedelmet ezen bevételek, kamatok, osztalékok, jogdíjak és jövedelmek kedvezményezettjéhez kell rendelni.

- (4) Ha nincs csoporttag abban a tagállamban, ahová az árut szállítják, illetve ahol a szolgáltatást nyújtják, vagy az árut harmadik országba szállítják, illetve a szolgáltatást harmadik országban nyújtják, az áruértékesítést és a szolgáltatásnyújtást minden csoporttag árbevétel-tényezőjében figyelembe kell venni munkaerő- és eszköztényezők arányában.
- (5) Ha egynél több csoporttag van abban a tagállamban, ahová az árukat szállítják, illetve ahol a szolgáltatást nyújtják, az árbevételt a szóban forgó tagállamban található minden csoporttag árbevétel-tényezőjében figyelembe kell venni munkaerő- és eszköztényezők arányában.

39. cikk

A tényezők számításának részletes szabályai

A Bizottság jogi aktusokat fogadhat el, amelyek részletesen szabályozzák a munkaerő-, az eszköz- és az árbevétel-tényező számításának módját, továbbá a személyi állomány és a bérköltség, az eszközök és az árbevételek megfelelő tényezőkhoz rendelését, továbbá az eszközök értékelését. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 77. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

40. cikk

Az eszköz- és az árbevétel-tényező kiszámítása pénzügyi intézmények esetében

- (1) Az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikke 29. pontjának a), d), e), f), g), h) és i) alpontjában említett pénzügyi intézmények eszköztényezőjében a pénzügyi eszközök értékének 10 %-át kell figyelembe venni, a saját részvények és a részesedések kivételével, amelyekből adómentes bevétel származik. A pénzügyi eszközök magukban foglalják az (EU) 2016/xx irányelv 21. cikkében említett, kereskedési céllal tartott eszközöket. A pénzügyi eszközöket annak a csoporttagnak az eszköztényezőjében kell figyelembe venni, amelynek könyveiben csoporttaggá válásakor szerepeltek.
- (2) Az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikke 29. pontjának a), d), e), f), g), h) és i) alpontjában említett pénzügyi intézmény árbevétel-tényezőjében kamat-, díj-, jutalék- és értékpapírokból származó bevételének 10 %-át kell figyelembe venni; nem vehető figyelembe a hozzáadottérték-adó és egyéb adó vagy illeték. A csoporton belüli értékesítések nem sorolhatók az árbevétel-tényezőkhöz. A 38. cikk (2) bekezdésének alkalmazásában a pénzügyi szolgáltatást abban az országban kell megvalósultnak tekinteni biztosított hitel esetében, ahol a biztosíték található, vagy amennyiben ez a tagállam nem azonosítható be, abban a tagállamban, ahol a biztosítékot nyilvántartásba vették. Egyéb pénzügyi szolgáltatást a hitelfelvevő tagállamában vagy a díjat, jutalékot vagy egyéb bevételt fizető személy tagállamában kell megvalósultnak tekinteni. Ha a hitelfelvevő vagy a díjat, jutalékot vagy egyéb bevételt fizető személy nem beazonosítható, vagy ha a tagállam, ahol az értékpapír található vagy az értékpapírt nyilvántartásba vették, nem beazonosítható, akkor az árbevételt minden csoporttaghoz hozzá kell rendelni munkaerő- és eszköztényezőjük arányában.

41. cikk

Az eszköz- és az árbevétel-tényező kiszámítása biztosítók esetében

- (1) Az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikke 29. pontjának b) és c) alpontjában említett biztosítók eszköztényezőjében a 40. cikk (1) bekezdésében említett pénzügyi eszközök értékének 10 %-át kell figyelembe venni.
- (2) Az (EU) 2016/xx irányelv 4. cikke 29. pontjának b) és c) alpontjában említett biztosítók árbevétel-tényezőjében a következőket kell figyelembe venni: hozzáadottérték-adó és egyéb adó vagy illeték nélkül számított minden megszolgált biztosítási díj 10 %-a viszontbiztosítás nélkül, nem technikai számláról áthozott allokált befektetési hozam, egyéb technikai jellegű bevétel viszontbiztosítás nélkül, és befektetésekből származó hozam, díj- és jutalékbevétel. A 38. cikk (2) bekezdésének alkalmazásában a biztosítási szolgáltatásokat a kötvénytulajdonos tagállamban kell végrehajtottnak tekinteni. Az egyéb árbevételt a munkaerő- és eszköztényezőjük arányában kell a csoporttagokhoz rendelni.

42. cikk

Olaj és gáz

A 38. cikk (1), (2) és (3) bekezdésétől eltérve, annak a csoporttagnak az árbevételét, amelynek fő tevékenysége kőolaj- vagy földgázfeltárás vagy -kitermelés, abban a tagállamban elhelyezkedő csoporttagnak kell tulajdonítani, ahol a kőolaj- vagy földgázfeltárás vagy -kitermelés folyik.

A 38. cikk (4) és (5) bekezdésétől eltérve, ha nincs csoporttag abban a tagállamban, ahol a kőolaj- és földgázfeltárás vagy -kitermelés folyik, vagy ha a feltárás vagy a kitermelés olyan harmadik országban folyik, ahol a kőolaj- és földgázfeltárást vagy -kitermelést folytató csoporttagnak nincs állandó telephelye, az árbevételt ehhez a csoporttaghoz kell sorolni.

43. cikk

Tengeri, belvízi és légi szállítás

Annak a csoporttagnak az árbevételét, ráfordításait és egyéb levonható tételeit, amelynek fő tevékenysége nemzetközi forgalomban résztvevő hajók vagy repülőgépek üzemeltetése, vagy belvízi szállításban résztvevő hajók üzemeltetése, nem kell szerepeltetni az összevont adóalapban és nem kell a 28. cikkben megállapított szabályok szerint felosztani. Ehelyett az említett árbevételt, ráfordításokat és egyéb levonható tételeket ügyletenként az adott csoporttaghoz kell sorolni és velük kapcsolatban az (EU) 2016/xx irányelv 56. cikkének megfelelően árkorrekciót kell végezni.

A csoporttag részesedését és részvételét figyelembe kell venni annak megállapítása céljából, hogy az 5. és 6. cikkben meghatározott csoportról van-e szó.

44. cikk

Az arányosan felosztott részből levonható tételek

Az arányosan felosztott részből a következő tételeket kell levonni:

- a) az adózónál azt megelőzően felmerült, be nem számított veszteség, hogy rá ezen irányelv szabályai alkalmazandók, a 15. cikk rendelkezéseinek megfelelően;
- b) a csoport szintjén felmerült, be nem számított veszteség, a 18. cikk b) pontjával összefüggésben értelmezett 15. cikknek és a 23. cikknek megfelelően;

- c) a 11. cikkben említett befektetett eszközök elidegenítéséhez kapcsolódó összegek, a 12. cikkben említett hosszú lejáratú szerződésekhez kapcsolódó bevételek és ráfordítások és a 13. cikk (3) bekezdésében említett jövőbeli ráfordítások;
- d) biztosítók esetében, az (EU) 2016/xx irányelv 28. cikkének d) pontjában említett választható technikai tartalék;
- e) a jótékonyági célú szervezeteknek juttatott ajándékok és adományok, amelyek az (EU) 2016/xx irányelv 9. cikkének (4) bekezdésében említettek szerint a nemzeti jog alapján levonhatók;
- f) nyugdíjak, amelyek az (EU) 2016/xx irányelv 24. cikkében említettek szerint a nemzeti jog alapján levonhatók.

45. cikk

Adókötelezettség

Az egyes csoporttagok adókötelezettsége a nemzeti adókulcsok arányos részre történő alkalmazásával kerül megállapításra, kiigazítva a 44. cikk szerint és tovább csökkentve a 25. cikkben meghatározott levonásokkal.

IX. FEJEZET

IGAZGATÁS ÉS ELJÁRÁSOK

46. cikk

Csoport létrehozását közlő értesítés

- (1) Az elsődleges adózó legalább három hónappal annak az adóévnek a kezdete előtt elküldi a csoport létrehozását közlő értesítést a többi csoporttag nevében az elsődleges adóhatóságnak, amikor a csoport elkezd ezen irányelv szabályainak alkalmazását.
- (2) Az (1) bekezdésben említett értesítésnek a 2. cikk (4) bekezdésében említett szállítmányozó vállalatok kivételével minden csoporttagra vonatkoznia kell.
- (3) Az elsődleges adóhatóság késedelem nélkül továbbítja az értesítést mindazon tagállamok illetékes hatóságainak, ahol a csoporttagok adóügyi illetőséggel rendelkeznek, vagy ahol állandó telephely formájában találhatók. Ezek a hatóságok a továbbítást követő egy hónapon belül benyújthatják az elsődleges adóhatóságnak az értesítés érvényességére és hatályára vonatkozó véleményüket, valamint a vonatkozó információkat.
- (4) Ha nem kerül sor értesítés küldésére, az elsődleges adóhatóság attól számított hat hónapon belül, hogy észreveszi az értesítés hiányát, adómegállapítást ad ki azon adóévekre, amelyek vonatkozásában a csoport létezőnek tekintendő. Ezen adómegállapítás legfeljebb a megelőző öt adóévre adható ki.

47. cikk

A rendszer alkalmazásának a csoportra vonatkozó időbeli hatálya

- (1) Ezen irányelv egy hónappal azt követően alkalmazandó a csoportra, hogy a csoport létrehozását közlő értesítést a 46. cikk (3) bekezdésében említettek szerint mindazon

tagállamok illetékes hatóságai kézhez vették, ahol a csoporttagok adóügyi illetőséggel rendelkeznek, vagy ahol állandó telephely formájában találhatók. Az elsődleges adóhatóság értesíti erről az elsődleges adózót.

- (2) A csoport addig alkalmazza ezen irányelv szabályait, amíg a 2. cikk (1) és (2) bekezdésének megfelelően a hatálya alá tartozik. Az elsődleges adózó megszűnéséről értesítést küld az elsődleges adóhatóságnak, amennyiben azon csoport egésze, amelyhez tartozik, már nem tesz eleget a 2. cikk (1) és (2) bekezdésében az ezen irányelv szabályainak alkalmazására vonatkozóan megállapított feltételeknek.
- (3) Ha egy adózó már nem tartozik ezen irányelv szabályai alá, dönthet úgy, hogy továbbra is az említett szabályokat alkalmazza, amennyiben az adózó eleget tesz a 2. cikk (3) bekezdésében szereplő feltételeknek. Az említett adózó dönthet úgy is, hogy az (EU) 2016/xx irányelv szabályait alkalmazza, ha nem tesz eleget a 2. cikk (1) bekezdésének d) pontjában szereplő feltételnek.
- (4) Az az elsődleges adózó, amely a 2. cikk (3) bekezdésének megfelelően ezen irányelv szabályainak alkalmazása mellett döntött, majd úgy határoz, hogy nem folytatja az alkalmazást, öt adóév elteltével értesíti az elsődleges adóhatóságot.
- (5) A csoport elsődleges adózója, amely a 2. cikk (3) bekezdésének megfelelően ezen irányelv szabályainak alkalmazása mellett döntött, és úgy határoz, hogy öt adóév elteltével meghosszabbítja az alkalmazást, bizonyítékot szolgáltat az elsődleges adóhatóságnak arra vonatkozóan, hogy teljesülnek a 2. cikk (1) bekezdésének a), b) és d) pontjában szereplő feltételek.

48. cikk

A csoport létrehozását közlő értesítésben foglalt információk

A csoport létrehozását közlő értesítés az alábbi információkat tartalmazza:

- a) a csoporttagok azonosítója;
- b) az 5. és 6. cikkben rögzített feltételek teljesítésének igazolása;
- c) az (EU) 2016/xx irányelv 56. cikkében említett bármely kapcsolt vállalkozásra vonatkozó információk;
- d) az adózók jogi formája, székhelye és a tényleges üzletvezetés helye;
- e) az az adóév, amelyben létrejön a csoport.

A Bizottság jogi aktusban szabályozhatja a csoport létrehozását közlő értesítés egységes formáját. Ezt a végrehajtási aktust a 77. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárásnak megfelelően kell elfogadni.

49. cikk

A csoport létrehozását közlő értesítés vizsgálata

- (1) Az elsődleges adóhatóság, amelyhez a csoport létrehozását közlő értesítést érvényesen benyújtották, megvizsgálja, hogy – az értesítésben foglalt információk alapján – a csoport eleget tesz-e az ebben az irányelvben foglalt követelményeknek. Ha az elsődleges adóhatóság nem utasítja el az értesítést a kézhezvételtől számított három hónapon belül, elfogadottnak kell tekinteni.

- (2) Feltéve, hogy az adózó a 48. cikkben előírt minden információt közölt, a csoport létrehozását közlő értesítést nem érvényteleníti semmilyen későbbi megállapítása annak, hogy a csoporttagokról közölt lista hibás. A hibás értesítés javítására és minden egyéb szükséges lépés megtételére annak az adóévnek az elejétől kerül sor, amelyben a hibát felfedezték.
- (3) Ha az adatközlés nem teljes, az elsődleges adóhatóság, a többi érintett illetékes hatósággal egyetértésben, érvénytelenítheti az eredeti értesítést, amely esetben a csoport/csoporttagok adókötelezettségének módosított megállapítását az 56. cikkben megállapított határidőkön belül kell kiadni.

50. cikk *Adóév*

- (1) Az adóév minden csoporttag számára ugyanaz.
- (2) Abban az évben, amikor belép egy csoportba, az adózó összhangba hozza adóévé a csoportéval, amelybe belépett. Az adózónak az erre az adóévre eső arányos részét azon naptári hónapok számának arányában kell kiszámítani, amikor a vállalat a csoport része volt.
- (3) Az adózónak az arra az adóévre eső arányos részét, amikor kilép a csoportból, azon naptári hónapok számának arányában kell kiszámítani, amikor a vállalat a csoport része volt.

51. cikk *Adóbevallás és adómegállapítás*

- (1) Az elsődleges adózó nyújtja be a csoport összevont adóbevallását az elsődleges adóhatóságnak.
- (2) Az összevont adóbevallást az egyes csoporttagok előzetesen megállapított adókötelezettségeként kell kezelni („adómegállapítás”). Ha az adott tagállam törvényei szerint az adóbevallás, jogi státuszát tekintve, adómegállapításnak minősül és olyan eszközként kezelendő, amely lehetővé teszi az adótartozás érvényesítését, az összevont adóbevallásnak is ugyanilyen hatásúnak kell lennie az abban a tagállamban adóköteles csoporttag vonatkozásában.
- (3) Ha az összevont adóbevallás az adótartozás végrehajthatóságának alkalmazásában nem minősül adómegállapításnak, a tagállam illetékes hatósága, annak a csoporttagnak a tekintetében, amely ott adóügyi illetőséggel rendelkezik, illetve amely állandó telephely formájában ott helyezkedik el, nemzeti jogi eszközt bocsáthat ki, amely engedélyezi az adott tagállamban történő érvényesítést. Ez az eszköz a csoporttagnak az összevont adóbevallásban szereplő adatait tartalmazza. Az eszköz ellen fellebbezésnek lehet helye, de kizárólag formai okokból, a mögöttes adómegállapításhoz kapcsolódóan nem. Az eljárásra az adott tagállam nemzeti törvényei az irányadók.
- (4) Az elsődleges adózónak a 11. cikk (4) bekezdésében vagy a 22. cikk (3) bekezdésében említett állandó telephelyek adózásához kapcsolódó minden eljárási kötelezettségnek eleget kell tennie.
- (5) Az összevont adóbevallást az adóév végét követő kilenc hónapon belül az elsődleges adóhatóságnak kell benyújtani.

52. cikk

Az összevont adóbevallás tartalma

Az összevont adóbevallás az alábbi információkat tartalmazza:

- a) az elsődleges adózó azonosítója;
- b) valamennyi csoporttag azonosítója;
- c) az (EU) 2016/xx irányelv 56. cikkében említett bármely kapcsolt vállalkozás azonosítója;
- d) az adóév, amelyre az adóbevallás vonatkozik;
- e) az egyes csoporttagok adóalapjának kiszámítása;
- f) az összevont adóalap kiszámítása;
- g) az egyes csoporttagok arányos részének kiszámítása;
- h) az egyes csoporttagok adókötelezettségének kiszámítása.

53. cikk

Értesítés az összevont adóbevallásban talált hibákról

Az elsődleges adózó értesíti az elsődleges adóhatóságot az összevont adóbevallásban talált hibákról. Ha szükséges, az elsődleges adóhatóság az 56. cikk (3) bekezdésének megfelelően módosított adómegállapítást ad ki.

54. cikk

Az adóbevallás benyújtásának elmaradása

Ha az elsődleges adózó nem nyújt be összevont adóbevallást, az elsődleges adóhatóság becslésen alapuló adómegállapítást ad ki, a rendelkezésre álló információkat véve figyelembe. Az elsődleges adózó fellebbezéssel élhet e megállapítással szemben.

55. cikk

Az elektronikus benyújtás, az adóbevallás és a kísérő okmányok

A Bizottság jogi aktust fogadhat el, amelyben szabályozza az összevont adóbevallás elektronikus benyújtását, az összevont adóbevallás formáját, a különálló adózó adóbevallásának formáját és a szükséges kísérő okmányokat. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 77. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

56. cikk

Módosított adómegállapítás

- (1) Az elsődleges adóhatóság igazolja, hogy az összevont adóbevallás megfelel-e az 52. cikkben megállapított követelményeknek.
- (2) Szükség esetén az elsődleges adóhatóság módosított adómegállapítást ad ki legkésőbb három évvel az összevont adóbevallás benyújtásának végső határidejét követően, vagy – ha nem nyújtottak be adóbevallást ezen időpont előtt – legkésőbb az 54. cikk szerinti adómegállapítás kiadását követő három éven belül.

Ugyanazon csoportra vonatkozóan módosított adómegállapítás tizenkét havonta egyénél több alkalommal nem adható ki.

- (3) A (2) bekezdés nem alkalmazandó, amikor a módosított adómegállapítás kiadására az elsődleges adóhatóság tagállamának bírósága által hozott határozat következtében kerül sor a 65. cikkben említetteknek megfelelően, vagy arra harmadik országgal folytatott kölcsönös egyeztetési vagy választottbíróági eljárás eredményeképpen kerül sor. E módosított adómegállapítást az elsődleges adóhatóság tagállama bíróságának határozatát, vagy a kölcsönös egyeztetési vagy választottbíróági eljárás lezárását követő tizenkét hónapon belül kell kiadni.
- (4) A (2) bekezdéstől eltérve, módosított adómegállapítás adható ki az összevont adóbevallás benyújtásának végső határidejét követő hat éven belül, ha azt az adózó szándékosan vagy súlyos gondatlanságra visszavezethetően téves bemutatása indokolja, vagy tizenkét éven belül ezen időpontot követően, ha a téves bemutatás büntető eljárás tárgyát képezi. Ezt a módosított adómegállapítást a téves bemutatás felfedtetését követő tizenkét hónapon belül kell kiadni, kivéve, amikor a további vizsgálódások vagy ellenőrzések hosszabb időszakot indokolnak. Az ilyen jellegű módosított adómegállapítás kizárólag a téves bemutatás tárgyára vonatkozhat.
- (5) A módosított adómegállapítás kiadását megelőzően az elsődleges adóhatóság egyeztet annak a tagállamnak az illetékes hatóságaival, ahol a csoporttag adóügyi illetőséggel rendelkezik, vagy ahol állandó telephely formájában található. Ezek a hatóságok egy hónapos konzultáció során fejthetik ki véleményüket.
- Annak a tagállamnak az illetékes hatósága, ahol a csoporttag adóügyi illetőséggel rendelkezik, vagy ahol állandó telephely formájában található, felszólíthatja az elsődleges adóhatóságot módosított adómegállapítás kiadására. Ha az elsődleges adóhatóság a felszólítástól számított három hónapon belül nem értesíti az illetékes hatóságot arról, hogy vállalja e módosított adómegállapítás kiadását, az a felszólítás elutasításaként értelmezendő.
- (6) Nem kell módosított adómegállapítást kiadni az összevont adóalap kiigazítása érdekében, amikor az adóbevallásban szereplő összevont adóalap és a javított összevont adóalap közötti különbség nem haladja meg az 5 000 EUR vagy az összevont adóalap 1 %-a közül az alacsonyabbat.
- Nem kell módosított adómegállapítást kiadni az arányosan felosztott részek számításának kiigazítására, ha a tagállamban illetőséggel vagy székhellyel rendelkező csoporttagok arányosított részeinek teljes összegét 0,5 %-nál kisebb mértékben kellene kiigazítani.

57. cikk

Központi adatbázis

Az elsődleges adózó által benyújtott összevont adóbevallást és kísérő okmányokat központi adatbázisban kell tárolni, amelyhez minden illetékes hatóságnak hozzáférést kell biztosítani. A központi adatbázist rendszeresen frissíteni kell az elsődleges adóhatóság által kiadott további újabb információkkal, okmányokkal, határozatokkal és értesítésekkel.

58. cikk

Az elsődleges adózó megváltoztatása

Az elsődleges adózó csak abban az esetben változtatható meg, ha már nem tesz eleget a 3. cikk 11. pontjában foglalt feltételeknek. Ekkor a csoportnak új elsődleges adózót kell kijelölnie.

Kivételes esetben azon tagállamoknak az illetékes adóhatóságai, amelyekben a csoporttagok illetőséggel vagy állandó telephellyel rendelkeznek, a 46. cikkben említett értesítéstől számított hat hónapon belül vagy az elsődleges adózót érintő átszervezést követő hat hónapon belül, közös megegyezés keretében határozhatnak arról, hogy a csoport által kinevezett adózótól különböző adózó legyen-e az elsődleges adózó.

59. cikk

Nyilvántartás

Minden csoporttag megfelelő részletezettséggel köteles nyilvántartást vezetni és megőrizni a kísérő okmányokat annak érdekében, hogy ezt az irányelvet megfelelően végre lehessen hajtani, továbbá a 64. cikk (2) bekezdésében említettek szerint auditokat lehessen végezni.

60. cikk

Adatszolgáltatás az illetékes hatóságoknak

Azon tagállam illetékes hatóságának kérésére, ahol az adózó illetőséggel rendelkezik, vagy ahol az állandó telephelye található, az adózó köteles megadni az adókötelezettsége megállapításához előreláthatólag szükséges minden adatot. Ezen túlmenően az elsődleges adóhatóság kérésére az elsődleges adózó köteles megadni az összevont adóalap meghatározásához vagy bármely csoporttag adókötelezettségének megállapításához előreláthatólag szükséges minden információt.

61. cikk

Illetékes hatóság véleménye iránti kérelem

- (1) Az adózó kérheti azon tagállam illetékes hatóságának véleményét, ahol illetőséggel vagy állandó telephellyel rendelkezik, az ezen irányelv szabályainak egy tervezett egyedi ügyletre vagy ügyletek sorozatára történő alkalmazásával kapcsolatban. Az adózó véleményt kérhet egy adott csoport javasolt összetételével kapcsolatban is. Az illetékes hatóságnak minden lehetséges lépést meg kell tennie, hogy ésszerű időn belül reagáljon a kérésre.

Amennyiben a tervezett ügyletre vagy ügyletek sorozatára vonatkozó összes fontos információt nyilvánosan elérhetővé tették, az illetékes hatóság véleménye rá nézve kötelező erejű, kivéve, amikor az elsődleges adóhatóság tagállamának bírósága később – a 65. cikk értelmében – másként határoz. Ha az adózó nem ért egyet a véleménnyel, saját értelmezése szerint is eljárhat, azonban ezt jeleznie kell az összevont adóbevallásban.

- (2) Ha különböző tagállamban található két vagy több csoporttag közvetlenül vesz részt egyedi ügyletben vagy ügyletek sorozatában, vagy amikor a kérés egy csoport javasolt összetételére vonatkozik, e tagállamok illetékes hatóságainak közös álláspontot kell kialakítaniuk.

62. cikk

Kommunikáció az illetékes hatóságok között

- (1) Az ezen irányelv szabályai szerint közölt információt, amennyire csak lehetséges, elektronikus úton kell rendelkezésre bocsátani közös kommunikációs hálózat/közös rendszerinterfész (CCN/CSI) használatával.

- (2) Az az illetékes hatóság, amely együttműködésre vagy információcserére irányuló kérést kap valamely csoporttagra vonatkozóan a 2011/16/EU tanácsi irányelv¹⁶ értelmében, az említett irányelv 7. cikkében megállapított határidőkön belül válaszol.

63. cikk

Titoktartási záradék

- (1) Az ezen irányelv szabályai alapján a tagállam számára átadott minden információra abban a tagállamban hivatali titoktartási kötelezettség vonatkozik, és ezek ugyanolyan védelmet élveznek, mint amelyet a szóban forgó tagállam nemzeti joga az ilyen jellegű információknak is biztosít. Az ilyen információkra a következők vonatkoznak:
- a) kizárólag az adómegállapításban vagy ezen adómegállapítás hatósági ellenőrzésében közvetlenül részt vevő személyek részére tehető hozzáférhetővé;
 - b) ezenkívül csak olyan bírósági vagy közigazgatási eljárásokkal kapcsolatban lehet nyilvánosságra hozni, amelyek szankciókat vonhatnak maguk után, és amelyek az adómegállapítás elkészítését vagy felülvizsgálatát célozzák, vagy azzal függenek össze, és kizárólag olyan személyeknek fedhetők fel, akik ezekben az eljárásokban közvetlenül érintettek; ezeket az információkat azonban csak akkor lehet nyilvánosságra hozni nyilvános ülések során vagy bírósági ítéletekben, ha az információt közlő tagállam illetékes hatósága nem emel kifogást ellene;
 - c) kizárólag adózási céllal, illetve olyan bírósági vagy közigazgatási eljárásokkal kapcsolatban lehet felhasználni, amelyek szankciókat vonhatnak maguk után, és amelyek az adómegállapítás elkészítését vagy felülvizsgálatát célozzák, vagy azzal függenek össze.

Ezen túlmenően a tagállamok előírhatják, hogy az első albekezdésben említett információt a 2011/16/EU irányelv 2. cikkében foglalt egyéb adók, illetékek és hozzájárulások megállapításához is felhasználják.

- (2) A 2011/16/EU irányelv alapján információt közlő tagállami hatáskörrel rendelkező hatóság engedélyével, és kizárólag annyiban, amennyiben azt az információt kapó hatáskörrel rendelkező hatóság tagállamának jogszabályai lehetővé teszik, a 2011/16/EU irányelv alapján kapott információk az (1) bekezdésben említett céloktól eltérő célokra is felhasználhatók. Erre vonatkozó engedélyt akkor kell adni, ha az információt az azt közlő hatáskörrel rendelkező hatóság tagállamában hasonló célokra lehet felhasználni.

64. cikk

Auditok

- (1) Az elsődleges adóhatóság kezdeményezheti és koordinálhatja is a csoporttagok auditálását. Az audit kezdeményezhető illetékes hatóság kérésére is.

¹⁶

A Tanács 2011/16/EU irányelve (2011. február 15.) az adózás területén történő közigazgatási együttműködésről és a 77/799/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 64/1., 2011.3.11., 1. o.).

Az elsődleges adóhatóság és a többi érintett illetékes hatóság együttesen határozza meg az audit hatályát és tartalmát, valamint az audit keretében vizsgálandó csoporttagokat.

- (2) Az auditot annak a tagállamnak a nemzeti jogszabályaival összhangban kell lefolytatni, ahol az auditot végzik, olyan kiigazításokat is figyelembe véve, amelyek az ezen irányelv szabályainak megfelelő végrehajtásához szükségesek. Ezek az auditok mindennemű megkeresést, szemlét és vizsgálatot magukban foglalhatnak, amelyek célja annak ellenőrzése, hogy az adózó megfelel-e az ebben az irányelvben foglalt szabályoknak.
- (3) Az elsődleges adóhatóság feladata az auditok eredményeinek összeállítása.

65. cikk

Vitás kérdések a tagállamok között

- (1) Amikor annak a tagállamnak az illetékes hatósága, ahol a csoporttag adóügyi illetőséggel rendelkezik, vagy ahol állandó telephely formájában található, nem ért egyet az elsődleges adóhatóságnak a 49. cikk vagy az 56. cikk (2) vagy (4) bekezdése vagy az 56. cikk (5) bekezdésének második albekezdése szerint hozott határozatával, három hónapon belül fellebbezhet a határozat ellen az elsődleges adóhatóság tagállamának bírósága előtt.
- (2) Az illetékes hatóságnak legalább ugyanolyan eljárási jogokkal kell rendelkeznie, mint amilyen ennek a tagállamnak a törvényei értelmében az adózót megilleti az elsődleges adóhatóság határozata ellen indított eljárás során.

66. cikk

Fellebbezés

- (1) Az elsődleges adózó többek között az alábbi intézkedések ellen fellebbezhet:
 - a) csoport létrehozását közlő értesítés elutasításáról szóló határozat;
 - b) dokumentumokhoz való hozzáférésre vagy információk közlésére irányuló értesítés;
 - c) módosított adómegállapítás;
 - d) összevont adóbevallás benyújtásának elmaradása miatti adómegállapítás;
 - e) a csoport létrehozását közlő eredeti értesítésnek az elsődleges adóhatóság általi érvénytelenítése a 49. cikk (2) bekezdésében említettek szerint.A fellebbezést a kifogásolt intézkedés kézhezvételétől számított hatvan napon belül kell benyújtani.
- (2) A fellebbezésnek nincs halasztó hatálya az adózó adókötelezettségére.
- (3) Az 56. cikk (2) bekezdésétől eltérve, módosított adómegállapítást lehet kiadni a fellebbezés eredményének végrehajtása érdekében.

67. cikk

Fellebbezés közigazgatási eljárásban

- (1) Módosított adómegállapítás vagy az 54. cikk szerinti adómegállapítás ellen benyújtott fellebbezéssel az elsődleges adóhatóság tagállamának törvényei értelmében a fellebbezéseket első fokon tárgyalni jogosult közigazgatási szervnek

kell foglalkoznia. A közigazgatási szervnek függetlennek kell lennie az elsődleges adóhatóság tagállamának adóhatóságaitól. Ha ebben a tagállamban nincs ilyen közigazgatási szerv, az elsődleges adózó közvetlenül bírósági fellebbezési eljárásra jogosult.

- (2) Az (1) bekezdésben említett közigazgatási szervhez intézett beadványok tekintetében, az elsődleges adóhatóság szorosan együttműködik a többi illetékes hatósággal.
- (3) Amikor szükséges, az (1) bekezdésben említett közigazgatási szerv elrendelheti, hogy az elsődleges adózó és az elsődleges adóhatóság szolgáltatson bizonyítékot a csoporttagok és más, kapcsolt társaságok pénzügyi helyzetéről és a többi érintett tagállam jogáról és joggyakorlatáról. A többi érintett tagállam illetékes hatóságai megadnak minden szükséges segítséget az elsődleges adóhatóságnak.
- (4) Ha az (1) bekezdésben említett közigazgatási szerv megváltoztatja az elsődleges adóhatóság határozatát, a megváltoztatott határozat az elsődleges adóhatóság eredeti határozatának helyébe lép, és azt az elsődleges adóhatóság határozataként kell kezelni.
- (5) Az (1) bekezdésben említett közigazgatási szerv hat hónapon belül hoz határozatot a fellebbezésről. Ha az elsődleges adózó nem kap határozatot ebben az időszakban, az elsődleges adóhatóság határozatát megerősítettnek kell tekinteni.
- (6) Ha a határozatot megerősítik vagy megváltoztatják, az elsődleges adózó közvetlenül az elsődleges adóhatóság tagállama szerinti bírósághoz fordulhat az (1) bekezdésben említett közigazgatási fellebbezési szerv határozatának kézhezvételétől számított hatvan napon belül.
- (7) Ha a határozatot megsemmisítik, az (1) bekezdésben említett közigazgatási szerv az elsődleges adóhatóság hatáskörébe utalja az ügyet. Ezen elsődleges adóhatóság új határozatot hoz az azon naptól számított hatvan napon belül, amikor a közigazgatási szerv határozatáról értesítést kap. Az elsődleges adózó fellebbezést nyújthat be az új határozat ellen az (1) bekezdés értelmében vagy közvetlenül az elsődleges adóhatóság tagállama szerinti bírósághoz a határozat kézhezvételét követő hatvan napon belül. Ha az elsődleges adóhatóság nem hoz új határozatot hatvan napon belül, az elsődleges adózó fellebbezést nyújthat be az elsődleges adóhatóság eredeti határozata ellen az elsődleges adóhatóság tagállama szerinti bírósághoz.

68. cikk

Bírósági fellebbezési eljárás

- (1) Az elsődleges adóhatóság határozata elleni bírósági fellebbezési eljárásra az elsődleges adóhatóság tagállamának törvénye az irányadó, a (3) bekezdésben foglaltakra is figyelemmel.
- (2) A bírósági beadványok tekintetében, az elsődleges adóhatóság konzultál a többi illetékes hatósággal.
- (3) A nemzeti bíróság elrendelheti, hogy az elsődleges adózó és az elsődleges adóhatóság szolgáltatson bizonyítékot a csoporttagok és más, kapcsolt társaságok pénzügyi helyzetéről és a többi érintett tagállam jogáról és joggyakorlatáról. A többi érintett tagállam illetékes hatóságai megadnak minden szükséges segítséget az elsődleges adóhatóságnak.

X. FEJEZET

AZ (EU) 2016/xx IRÁNYELVVEL VALÓ KÖLCSÖNHATÁS

69. cikk

Kamatlevonás-korlátozási szabály

- (1) Ezen irányelv alkalmazásában a csoportot egyetlen különálló adózóként kell kezelni az (EU) 2016/xx irányelv 13. cikke alapján. A csoportot az elsődleges adózó képviseli.
- (2) Az (1) bekezdés alkalmazása esetén a nettó hitelfelvételi költségek és az EBITDA összegét a vállalatcsoport szintjén kell kiszámítani úgy, hogy az magában foglalja az összes csoporttag eredményeit. Az (EU) 2016/xx irányelv 13. cikkében említett 3 000 000 EUR összeget 5 000 000 EUR-ra kell emelni.
- (3) A Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadhat el a 75. cikknek megfelelően, hogy részletesebb, egységességet biztosító szabályokat állapítson meg a nettó hitelfelvételi költségek levonhatóságára vonatkozóan.

70. cikk

Értékelés

Ezen irányelv alkalmazásában az (EU) 2016/xx irányelv 20. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazandó a csoportra, ha minden csoporttag olyan tagállamban található, amely még nem vezette be az eurót; ilyen esetben az elsődleges adózó határozza meg, hogy melyik pénznemet alkalmazzák.

71. cikk

Veszteség utáni adókedvezmény és utólagos megadóztatás

- (1) Az (EU) 2016/xx irányelvnek a veszteség utáni adókedvezményről és utólagos megadóztatásról szóló 41. cikkének alkalmazása automatikusan megszűnik ezen irányelv hatálybalépésekor.
- (2) Azon átruházott veszteségek, amelyek utólagos megadóztatására még nem került sor ezen irányelv hatálybalépésekor, azon adózónál maradnak, amelyre átruházták.

72. cikk

Átállítás

Ezen irányelv alkalmazásában az (EU) 2016/xx irányelv 53. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében a kötelező társaságiadó-kulcsra való hivatkozás, amelynek hatálya alá az adózónak tartoznia kellett volna, nem alkalmazandó, és helyébe a tagállamok körében alkalmazandó átlagos kötelező társaságiadó-kulcs lép.

73. cikk

Az ellenőrzött külföldi vállalatokra vonatkozó szabályozás

Ezen irányelv alkalmazásában az (EU) 2016/xx irányelv 59. cikke alapján az ellenőrzött külföldi vállalatokra vonatkozó szabályozás alkalmazási köre a harmadik országban adóügyi illetőséggel rendelkező csoporttagok és gazdálkodó szervezetek, illetve a harmadik országban található állandó telephelyek közötti kapcsolatokra korlátozódik.

74. cikk

Hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszerek

Ezen irányelv alkalmazásában az (EU) 2016/xx irányelv 61. cikke alapján a hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszerekre vonatkozó szabályok alkalmazási köre a csoporttagok és csoporton kívüli, az (EU) 2016/xx irányelv 56. cikke szerinti kapcsolt vállalkozások közötti kapcsolatokra korlátozódik.

XI. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

75. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

- (1) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozóan a Bizottság részére adott felhatalmazás gyakorlásának feltételeit ez a cikk határozza meg.
- (2) A Bizottságnak a 2. cikk (5) bekezdésében, valamint a 3. cikkben és a 69. cikk (3) bekezdésében említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására vonatkozó felhatalmazása határozatlan időre szól ezen irányelv hatálybalépésének időpontjától kezdődő hatállyal.
- (3) A Tanács bármikor visszavonhatja a 2. cikk (5) bekezdésében, valamint a 3. cikkben és a 69. cikk (3) bekezdésében említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban megjelölt felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon, vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.
- (4) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul értesíti arról a Tanácsot.
- (5) A 2. cikk (5) bekezdése, valamint a 3. cikk és a 69. cikk (3) bekezdése értelmében elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő három hónapon belül a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. A Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik.

76. cikk

Az Európai Parlament tájékoztatása

Az Európai Parlament tájékoztatást kap arról, ha a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktust fogadott el, továbbá ha a Tanács a jogi aktussal kapcsolatban kifogást emelt vagy a hatáskörök átruházását visszavonta.

77. cikk

Bizottsági eljárás

- (1) A Bizottságot egy bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet szerinti bizottság.

- (2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.

78. cikk

A 29. cikkről folytatott konzultáció

A 77. cikk alapján létrehozott bizottság adott esetben a 29. cikk alkalmazását is megtárgyalhatja.

79. cikk

Felülvizsgálat

Az ezen irányelv hatálybalépését követő öt év elteltével a Bizottság felülvizsgálja az irányelv alkalmazását, és jelentést készít a Tanácsnak ezen irányelv működéséről. A jelentésnek külön ki kell térnie az ezen irányelv VIII. fejezetében meghatározott mechanizmus hatásának vizsgálatára az adóalapok tagállamok közötti felosztása szempontjából.

80. cikk

Átültetés

- (1) A tagállamok legkésőbb 2020. december 31-ig elfogadják és kihadják azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottság számára.

Ezeket a rendelkezéseket 2021. január 1-jétől alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

- (2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

81. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

82. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, -án/-én.

*a Tanács részéről
az elnök*